HALKIN KURTULUŞU

30 TEMMUZ 1979
750 Kuruş

169

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

"Toplumsal Anlaşma" nın 1. yıldönümünde işçi sınıfımız daha kararlı, daha bilinçli

İşçi sınıfı «Toplumsal Anlaşma»yı yırtacaktır

"Toplumsal Anlaşma" adı verilen, sınıf işbirliği belgesinin reformist CHP hükümeti ile Türk-İş ağaları arasında imzalanmasının üstünden bir yıl geçti. Bu süre içinde bu ihanet anlaşması 500 binden fazla işçiye uygulandı. Ve görüldü ki, bu anlaşmanın gerekçesinde ileri sürülen "işçilere refah ve görülmemiş imkanlar sağlayacağı" iddiası bir demagojidir, işçilerin gözünü boyamak için uydurulmuş bir yalandır.

Bugünlerde içinde bulunduğumuz toplusözleşme döneminde de KİT'lerdeki toplusözleşme görüşmeleri yine bu ihanet anlaşması çerçevesinde yürütülmektedir. Ve işçiler yine "Toplumsal Anlaşma" kıskacı içine hapsedilip, ucuza kapatılmak istenmektedir.

Ama ne var ki, ne hükümet ne de sendika ağaları, "Toplumsal Anlaşma" uygulamasından aradıklarını bulamamışlar, her geçen gün artan bir biçimde işçilerin tepkileriyle karşılaşmış, özellikle "üretimi artıracak, işyerine huzur ve disiplin

Devamı sayfa 6'da

"TOPLUMSAL ANLAŞMA"NIN BİR YILLIK UYGULAMASI GÖSTERMİŞTİR Kİ; BU ANLAŞMA EMPERYALİSTLER EGEMEN SINIFLAR-HÜKÜMET VE SENDİKA AĞALARININ KAPİTALİZMİ KURTARMA GİRİŞİMLERİNİN BİR PARÇASI, BİR İHANET ANLAŞMASIDIR.

EMPERYALİZMİN VE GERİCİLİĞİN ÇIKARLARINI SAVUNAN

Ecevit demagojik propaganda ile halkı aldatamayacaktır

- Doğu'ya götürülen, sıkıyönetimden, zam ve zulümden başka bir şey değildir
- "Güleryüzlü sıkıyönetim": Baskı, zulüm işkence köylere yapılan komando baskınları, tutuklamalar
- İflas eden reformist programı hiçbir demagojik propaganda kurtaramayacak

Halk düşmanı, 20 aylık hükümet uygulamasıyla yüzü açığa çıkan Ecevit, bu durumu göz ardı etmek için Doğu'ya bir sefer düzenledi. TV'nin ve radyonun yardımıyla bol demagojili bir propagandaya girişti.

Ama ne var ki, 20 aydır hükümet etmesiyle Ecevit'in komprador kapitalizmi ve toprak ağalığı düzeninin krizini kitlelerin sırtına bindirme politikası açığa çıkmıştır. Zam üstüne zam yaparak, Türk parasının değerini düşürerek, kitlelerin satınalma gücünü yaşamlarını sürdüremeyecek düzeyin altına indirmiştir. Kitleler, pahalılık altında sürünüp perişan olmaktadır. Emperyalistler ve gericiler ise, kârlarının üstüne kâr katmaktadırlar. İşte Ecevit hükümetinin izlediği politika budur.

Devamı sayfa 6'da

Ecevit MHP'den hesap sorulmasına karşı çıktı

MHP'yi Ecevit'de kurtaramayacak

Ecevit geçtiğimiz hafta başında Ağrı ve Erciş'te bazı tesislerin temel atma törenlerinde yaptığı konuşmalarda, MHP'nin kapatılmasının ve Türkeşçilerden hesap sorulmasına karşı çıktı. Ecevit konuşmasında "MHP, ÜGD kapanmış ne olacak? O zihniyet ortada duruyor. Biz bu işin kaynağına iniyoruz." dedi.

Ecevit aynı konuşmasında da esas sorumlunun Demirel olduğunu ve ortadan kaldırılması gereken güçlerin MHP ve ÜGD'yi kullanan ve kışkırtanlar olduğunu da belirtti.

MHP'den hesap sorulmasının gündeme geldiği andan bu yana Ecevit onlarca kez MHP'nin can simidi oldu, MHP'nin kapatılmasının hiçbir sorunu çözemeyeceği propagandasına hız verdi; hatta daha da ileri giderek MHP'yi mağdur gösterme çabalarına hizmet etti. Ecevit, Ağrı ve Erciş'te yaptığı yaptığı konuşmalarda da aynı yolu izledi, MHP'nin sıkıştığı köşede nefes almasına yardım etti.

Ecevit ve CHP yönetiminin, MHP'yi aklama ve kurtarma çabaları bunlardan ibaret değildir. CHP Genel Sekreteri kısa bir süre önce MHP'yi açıktan "kardeş parti" ilan etmiş CHP'li İçişleri Bakanı, MHP'den özür dilemiş ve bu partiyi mağdur ilan etmiştir.

Bu derece köşeye sıkışmış olan MHP'nin, CHP tarafından korunması ve kurtarılması bir kez daha CHP'nin faşizmin yedeğinde olduğunu, ona koltuk değnekliği yaptığını göstermiştir.

Ecevit'in konuşmasına bakan, onun gerçekte faşizmin temellerine inmeye çalıştığını zannedecektir. Faşizmin kaynağı emperyalizm ve komprador burjuvazi ve toprak ağalığıdır. Ama Ecevit ve onun CHP'si değil bu güçlere dokunmak, tersine onların ömrünü uzatmak için her çareye başvurmaktadır. Öte yandan Demirel de terör ve faşist katliamların esas sorumlularından biridir. Ama Ecevit bu gerçeği vurgularken Demirel'den hesap soracağını söylemek istememiştir. Ecevit'in böyle bir hesabı da olmadığı çok açıktır.

CHP yönetimi hem Demirel'i, hem de MHP'yi "demokrasi"nin temel unsuru olarak görmeye devam etmektedir. Ancak Türkiye halkı Demirellerden, Türkeşlerden, bütün faşist güçlerden hesap sorulmasını istiyor ve bu hesap er geç sorulacaktır. Halkın iradesinin önüne Ecevit de geçemeyecektir.

MHP'li faşistler bir çok yerden sökülüp atılıyor

İşçi sınıfının, emekçi halkın ve halk gençliğinin militan anti-faşist mücadelesinin gelişmesi ve halk güçlerinin eylem birliği yapması sonunda birçok yerde MHP'li sivil faşist çeteler tecrit edilmekte, resmi ve sivil faşistler birçok mahalle ve semte dahi girememektedir. Sivil faşist çeteler anti-faşist mücadelenin gelişmesi ve yeni boyutlar kazanması ile birçok yerden sökülüp atılmaktadır. İşte buna birkaç örnek : Soma, Ankara ve Adana...

SOMA'DA İŞÇİLER FAŞİST KATİLLERİN ÜZERİNE YÜRÜDÜ

Soma'da maden işçileri MHP'li katillerin ve resmi faşistlerin üzerine yürüyerek faşizmin saldırılarından yılmayacaklarını ve onlara karşı kararlı mücadele yürüteceklerini gösterdiler.

Soma'da MHP'li faşist katiller haziran ayından bu yana sürekli saldırılar düzenlemekte ve hedef gözetmeksizin sağa-sola ateş açmaktadırlar. En başta işçileri, maden işçilerini seçmektedirler. Bunun için de İstasyon Mahallesini saldırı üssü olarak seçmişlerdir. Önce bir belediye otobüsüne ateş açtılar ve bir işçiyi yaraladılar. Daha sonra da İstasyon Mahallesinde yeni bir saldırı düzenlediler ve üç işçiyi yaraladılar.

Devamı sayfa 6'da

İstanbul Parsan işçileri

Patronu ve sendika ağalarını dize getiriyor

İstanbul, Kartal'da otomativ sanayinin yedek parçalarının önemli bir kesimini üreten Parsan'da işçiler yine MESS patronlarıyla Maden-İş'in sendika ağalarının ihanet ve tuzaklarını parçalayarak ilerliyorlar. Madeni eşya işkolunda toplusözleşmelerin yaklaştığı bu günlerde Parsan işçileri Devrimci Demir-İş'te birleşmektedirler.

Maden-İş'le MESS arasında yapılan grup sözleşmesinin 33 aylık süresinin dolmasıyla birlikte Maden-İş, Parsan işçilerinin Devrimci Demir-İş'te toplanmasını engellemek amacıyla üst üste toplantılar düzenlemektedir. Parsan işçileri bu toplantılara katılmamasına rağmen toplantılara işçilerin çoğunluğunun katıldığını yayan yalan propagandaya hız vermişlerdir.

Maden-İş 4.Bölge temsilcileri Parsan patronuna giderek "Devrimci Demir-İş'in aşırı bir sendika olduğunu da söylemiş ve bunun üzerine Parsan fabrikası Müdürü işçilerin önünde yaptığı bir konuşmada işvereni.. Maden-İş'ten memnun olduğunu ve işyerinde Devrimci Demir-İş'i görmeyi istemediklerini söylemiştir.

Bütün bunlara kulak asmayan Parsan işçileri, Devrimci Demir-İş etrafında birleşirken Maden-İş yöneticileri işçilerin birliğini bozmak amacıyla işçilerin arasında Devrimci Demir-İş'in Kürtlerin sendikası olduğu propagandasına başlamış ve bununla Adapazarlı işçileri Kürt işçilere karşı kışkırtmaya çalışmıştır. Bu da sökmeyince Maden-İş patronları ÜGD'li beslemeleri kullanarak Devrimci Demir-İş üyesi işçileri tehdit etmişler, Devrimci Demir-İş'in işçilere ulaşmasını engellemek amacıyla her türlü çareye başvurmuşlardır. Devrimci Demir-İş'in fabrika kapısında bildiri dağıtmasını

Devamı sayfa 6'da

MHP'nin suç dosyası doldu, taşıyor

MHP geçtiğimiz hafta biraz daha köşeye sıkıştı. Artık bu cinayet çetesinin suç dosyası dolmuş bulunuyor. Gün geçmiyor ki herhangi bir cinayetin, gasp olayının, toplu katliam olaylarının ardından MHP'nin kirli yüzü çıkmasın.

Abdi İpekçi'nin katilinin MHP ile bağının ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra 17 Temmuz günü MHP'nin yan kuruluşlarından MİSK'de meydana gelen patlama burasının da bir terör ve katliam yuvası olduğunu en açık bir biçimde ortaya serdi.

MİSK'le ilgili soruşturma derinleştirilince altında daha nice kirli çamaşırların saklandığı da ortaya çıktı. Bunların içinde MİSK'in bütçesinden MHP'ye ve MHP'nin çeşitli yan örgütlerine bol miktarda para dağıtılması da vardı. MİSK yalnızca örgütlere değil, çeşitli katliam ve cinayetlerin sanıklarına da para dağıtmıştı. Bunların içinde Mamak katliamı sanıkları, çeşitli cinayet suçlarından aranan eski ÜGD Genel Başkanı Yazıcıoğlu da vardı. MİSK ayrıca çeşitli kişilere silah ve patlayıcı, madde alınması için de para vermişti.

MİSK olayı daha soğumadan bu kez MHP İstanbul Gençlik Kolları Başkanı 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi önünde yedi kişinin öldürülmesiyle sonuçlanan katliamı düzenlemekten tutuksuz olarak yargılanırken, başka bir cinayet suçundan dolayı tutuklandı.

Bu arada Adana'da yeniden başlayan K.Maraş davası sırasında dinlenen tanıklar Maraş katliamı ile MHP arasındaki ilişkiyi, hiçbir şüpheye yer vermeyecek kadar açık bir biçimde ortaya serdiler.

Bu arada "davadan döndüğü için vurulanlara" yenileri eklendi. Aydın'da davadan döndüğü için öldürüldüğü anlaşılan bir

Devamı sayfa 6'da

Al birini, vur ötekine

MHP, MİT ve Kontr-gerilla gibi faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının ve eli kanlı katillerin gerçek yüzlerinin son zamanlarda daha çok açığa çıkması ve bütün ülke çapında "faşist cinayet odakları dağıtılmalıdır" sloganının daha gür olarak duyulması, aynı zamanda gerçek anti-faşistlerle her türden revizyonist akımı ayırmada yeni bir mihenk taşı oldu.

Devamı sayfa 6'da

Fındık üreticileri üzerindeki sömürü ve baskıya son

Egemen sınıflar CHP gerici hükümeti ile fındık taban fiyatlarını gene son derece düşük tespit ederek fındık yetiştiricisi milyonlarca insanı açlığa ve yoksulluğa mahkum etmek istemektedir. Fındık yetiştiricisi küçük köylüler üzerindeki emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve tefecilerin baskı ve sömürüsü giderek katmerleşmektedir.

Buna karşılık bugün fındık üreticileri baskı ve sömürünün sona ermesi, fındık taban fiyatlarının en az 70 TL. olması ve örgütlenmelerinin önündeki engellerin kaldırılması için mücadele etmeye, haklarını söke söke almaya hazırdır. Yeterki bu potansiyel harekete geçirilsin, köylülüğün direnişine önderlik edilsin ve küçük üreticilerin, güçleri birleştirilebilsin...

Bunun için proleter devrimciler ve yurtseverler fındık üreticisi küçük köylülerin direnişlerine katılmalı, yapılan ve yapılacak miting ve yürüyüşlerde yer almalı, yürüyüş ve miting yapılmayan yerlerde köylülüğün direnişe geçmesine önderlik etmeli ve bütün bu eylemler için köylülüğün, mücadelesini daha ileri ve siyasi hedeflere doğru yönlendirerek, köylülükle sıkı ve kalıcı bağlar kurmalıdırlar.

BU KONU İLE İLGİLİ GENİŞ HABER VE YORUMLARIMIZ 5. SAYFAMIZDA

Yurtsever Devrimci Gençlik 1968'lerin şanlı anti-emperyalist mücadele geleneğini yaşattı ve 1968'de Dolmabahçe direnişinin 11. yıldönümünde Adana ve İstanbul'da yasa dışı gösteriler yaptı.

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

Revizyonist ülkelere sermaye ihracı

Ekonomik anlaşmalar yapmak, birbirini karşılıklı olarak mali bakımdan desteklemek, lisans ve patentleri karşılıklı olarak değiş tokuş etmek ve dünya pazarlarını aralarında paylaşmak çeşitli ülkelerin tekelci kapitalistleri arasında kökleşmiştir. Buna tüm emperyalistler gibi sosyal emperyalist Sovyetler Birliği de dahildir. Sovyetler Birliği bir yandan diğer emperyalist ülkelere sermaye ihracı yaparken kendisi de diğer emperyalistlerin Sovyetler Birliğine sermaye ihracı yapmasına izin vermektedir. Tüm diğer revizyonist ülkeler de batılı emperyalistlere kredi, borçlanma ya da doğrudan yatırım biçimindeki sermaye ihracına izin vermektedir.

SOVYET SOSYAL EMPERYALİSTLERİ BAŞI ÇEKİYOR

Sovyetlerdeki birçok yabancı proje batılı ya da Japon emperyalistlerinin bu ülkeye yaptığı sermaye ihracıdır. Bunun sonucunda İtalyan Fiat tekeli Sovyetlerde kamyon, otomobil üretmekte, Japonlar Sibirya'nın doğal gazını işlemekte, Amerikan tekelleri bir yandan çeşitli sanayı dalları, diğer yandan konaklama tesisleri için dahi yatırım yapmaktadır.

Sovyetler yabancı sermaye ihracı esas olarak devletten devlete kredi biçiminde olmaktadır. Sovyetler Birliği batılı emperyalistlerden uzun vadeli yüklü krediler almakta ve bunun sonucunda dış borçları hızla kabarmaktadır. (Bkz. Tablo)

Sovyetler yabancı sermayeye yaptığı yatırım üzerinden özel mülkiyet hakkı da tanımaktadır. Atom Araştırma Enstitülerinden otellere kadar çeşitli yabancı yatırımların mülkiyeti uluslararası tekellerin elindedir. Sermaye ihracını özendirmek için uluslararası tekellere özel mülkiyet hakkı tanımak, yabancı yatırımların kârlarından vergi almamak ya da daha düşük vergi almak, yabancı yatırımların kârlarını dışarıya transfer etmelerine izin vermek hem Sovyetler Birliğinde hem de diğer revizyonist ülkeler de geçerli olan uygulamalardır.

Yugoslavya'da yabancı kapitalistler yaptıkları yatırımların % 49 hissesini ellerinde bulundurabilmekte, kârlarını dışarıya transfer edebilmektedirler.

REVİZYONİST ÜLKELER GIRTLAĞINA KADAR BORÇ İÇİNDE

Bunun sonucunda 1960'larda Yugoslavya dışında diğer revizyonist Doğu Avrupa ülkelerinin Batılı bankalara tek kuruş borcu yokken 1974'lere gelindiğinde bu borç 13 milyar dolara ulaştı. Ve 1978'de bu borç 46 milyar dolar oldu. (Krediler de hesaba katılırsa bu rakam 58 milyara ulaşmaktadır) Tahminlere göre bu rakam 1980'de 66 milyar olacaktır. (Bu borçların % 30'u İngiliz, % 20'si Alman, % 20'si Fransız, % 13'ü Amerikan bankalarından sağlanmıştır) Bugün Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkeleri yıllık gelirlerinin % 40'ına yakın miktarını dış borçların ödenmesine ayırmak zorundalar. Sosyal emperyalist Sovyetler Birliği dahi yıllık gelirinin % 28'ini dış borçların ödenmesine ayırmak zorundadır. (Bkz.Tablo)

1975'lerde "uluslararası alanda işbirliği", "dünya barışı için emperyalistlerle sürekli barış içinde birarada yaşama" safsataları altında başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistlerle işbirliği geliştirildi ve uluslararası tekeller ellerine geçen bu yeni pazarlara girdiler.

ÇİN DE AYNI YOLDA

Çin sosyal emperyalistleri de geçmişteki revizyonist siyasetlerini gittikçe geliştirdiler. Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalistlerle uzlaşmalarını ve dostluklarını giderek "dünya barışı", "uluslararası alanda işbirliği", "Çin'in sanayide atılım yapması" benzeri kılıflar altında ilerlettiler, uluslararası tekellerin Çin'de yatırım yapmasına izin verdiler.

REVİZYONİST ÜLKELERİN BORÇLARI

Ülke	Toplam Borç (Milyon olarak)	Bir yıldan az vadeli borçların oranı	Borçların, Batıya yapılan ihracata oranı
SSCB	12 834	% 46	% 28
Polonya	11 223	% 33	% 50
Macaristan	6 142	% 54	% 40
D.Almanya	5 811	% 46	% 40
Bulgaristan	3 237	% 52	% 100
Romanya	2 222	% 52	% 40
Çekoslovakya	1 945	% 53	% 25
Çeşitli	2 604		
TOPLAM	46 018		

Kaynak: Uluslararası Ödemeler Bankası (BRI) Basel - 30 Eylül 1978'deki durum

Yabancı sermaye yasasını onaylayan Çin Ulusal Halk Kongresine çok sayıda eski komprador ve ulusal hain de katıldı. Fotoğrafta görülen Miao Yuntai de (sağda) Yuan bölgesi Guomingdang yöneticisiyle 1949 yılında Amerika'ya kaçmıştı. Revizyonist Çin yönetiminin davetiyle yeniden yurda dönen Miao Ulusal Halk Kongresi üyeliğine atanmış ve devlet kademelerinde yeniden önemli bir görev almıştır.

ÇİN ULUSAL HALK MECLİSİ'NİN TOPLANTISI SONUÇLANDI

Çin'in kapıları yabancı tekeller için ardına kadar açılıyor

1 Temmuz'da çalışmalarını tamamlayan Çin Ulusal Halk Meclisi Çin revizyonist yönetiminin sunduğu yabancı sermayenin ülkeye girişi ile ilgili bir yasa tasarısını tartışmış ve kabul etmiştir. Ulusal Halk Meclisinden sonra toplanan Çin Halk Siyasal Danışma Konferansı da bu yasayı onaylamıştır.

Çin Ulusal Halk Meclisinde kabul edilen yasaya göre bundan böyle yabancı tekellerin Çin'e sermaye yatırmaları ve yabancı-Çin ortaklıklarının kurulması resmen yürürlüğe girmiş olmaktadır. Uzun bir süredir bu doğrultuda uygulamalar olmasına rağmen şimdiye kadar bu uygulama yasal bir dayanaktan yoksun bulunuyordu.

Yeni yasaya göre yabancı tekellerin yatırımları sonucunda elde ettikleri kârlar vergiye tabi olmadan yurtdışına çıkarılabilecek, tekeller her türlü kararı serbestçe alabilecek, eğer yatırımlar ortaklaşa yapılmışsa yönetim yatırılan sermaye oranlarına göre oluşturulacaktır. Yabancı tekeller için getirilen tek kısıtlama ortak yatırımlara en az %25 oranında katılma zorunluluğudur. Bu konuda yasada herhangi bir tavan kısıtlaması getirilmediğinden yabancı tekeller herhangi bir işletmenin tüm sermayesini de karşılayabilecekler ve işletmenin yönetimini tümüyle ellerinde tutabileceklerdir.

Bu yasa özü itibariyle Yugoslavya, Sovyetler Birliği ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde varolan yabancı sermaye yasalarıyla birçok yönden benzerlik taşımakta; hatta uluslararası tekellere tanıdığı ayrıcalıkların çokluğu ile onların düzeyini aşmaktadır. "Kırk yıllık" revizyonist Yugoslav yönetimi bile yıllar önce çıkardığı yabancı sermaye yasasında yabancı tekellerin kârları üzerinden vergi alınmasını ve yerli-yabancı ortaklığı içine yabancı sermaye oranının % 49'u geçmemesi gibi kısıtlamalar getirmiştir.

Yabancı sermaye yasasını uygulamak amacıyla Çin'de yeni bir kurum da oluşturulmuştur. Bu kurumun başına getirilen Cheng Yi-chen kurtuluş öncesi Çin'in en büyük kompradorlarından biridir ve Çin'e birkaç yıl önce dönmüştür.

Bu yasayla Çin'in eski ve yeni burjuvazisi Çin işçilerinin ve emekçilerinin alınterini yabancı tekellerle birlikte sömürmelerinin yanısıra dış pazarlara açılmayı da ümit etmektedirler. Yabancı sermaye yasası yabancı-Çin ortaklıklarının dış ülkelere de yatırım yapabilmesi ve bu ortak işletmelerin ürünlerinin dış pazarlarda satılmasına da olanak tanımaktadır.

Yeni yasanın onaylanmasıyla Çin'in bütün kapıları yabancı tekellere ardına kadar açılmış ve Çin işçi sınıfının sömürülmesi ile oluşturulacak kârlar uluslararası tekellere peşkeş çekilmiştir. Ancak yasanın bir hedefi de Çin'de kapitalizmin ve eski ve yeni burjuvazinin durumunu sağlamlaştırmaktır.

Zaten Japon işgalcilerinin Çin'den kovulması ve Guomingdang'ın yenilgisinden sonra ülkeden kaçan eski kompradorların büyük bir bölümü yeniden Çin'e dönmüş ve eski servetlerine ve sosyal durumlarına kavuşmuşlardır.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ'Nİ MAHKÛM EDİYOR

İspanya Komünist Partisi (ML): Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizme karşıdır

İspanya Komünist Partisi/ML Merkez Komitesi 3.Genişletilmiş toplantısına "Mao Zedung Düşüncesi"ni mahkum eden karar tasarısını sunan MK üyeleri: Raul Marco, Manuel Blanco Chivite, Pablo Mayoral Rueda.

Uluslararası komünistve işçi hareketi içindeki durumu tartışmak amacıyla 4-6 Ekim tarihleri arasında toplanan İspanya Komünist Partisi/ML nin Merkez Komitesi 3.Birleşik Oturumunda oybirliği ile alınan kararla "Mao Zedung düşüncesi" mahkum edilmiştir.

3.Genişletilmiş Birleşik Oturuma 103 parti kadrosu ve ileri aktivistler katılmıştır. Sosyalist Arnavutluk'la kesin dayanışmanın ifade edildiği toplantı sonunda yayınlanan kararda Mao Zedung ve Mao Zedung düşüncesi olarak adlandırılan eklektik düşünce ve eylem çizgisi konusunda özetle şunlar söylenmiştir:

"İspanya Komünist Partisi/ML Merkez Komitesi Mao Zedung'un ölümünden yıllarca önce, Çin yönetimi tarafından benimsenen yol ve rota konusunda esas sorumluluğun Mao Zedung'a ait olduğunu; çünkü Çin'i bu rotaya sokan ve teşvik edenin Mao Zedung'un kendisi olduğu sonucuna varmıştır. Mao Zedung Düşüncesi Marksizm-Leninizm'e karşıdır.

....

"Mao'nun ve onun takipçilerinin somut siyasetleri istisnasız tüm ülkelerdeki devrimci mücadeleyi desteklemek yerine, devrimin yeminli düşmanlarını desteklemek, ve aynı zamanda Marksist-Leninist partilere karşı düşmanca bir tutum sürdürmek ve tavır almak olmuştur.

"Önümüzde, ideolojik cephede Marksizm-Leninizmi bir kez daha savunmak için yalnızca Moskova revizyonistlerinin ve onların değişik türlerinin değil, aynı zamanda "üç dünya teorisi" ve "Mao Zedung düşüncesi" olarak adlandırılan revizyonist ve anti-Marksist düşünce sistemlerine karşı da alabildiğine bir mücadele sürdürmeliyiz.

"Mao Zedung'un Çin devrimi sırasında ve uluslararası komünist hareket içinde oynadığı rolün her alanda eleştiri ve çözümlemesini geliştirmek gereklidir ve partimiz için vazgeçilmez bir görevdir."

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET VE TÜRKİYE

Ekonomik buhran revizyonist ülkeleri etkiliyor

Son 20 yıldır ekonomik buhranlar, doğu Avrupa ülkelerini bir an olsun rahat bırakmıyor.

Son zamlardan sonra, revizyonist Macaristan yönetimi Polonyadakilere benzer olayların ortaya çıkmasını engellemek amacıyla yoğun bir göz boyama kampanyasına giriş ti.

Geçtiğimiz günlerde, Macaristan ve Çekoslavak hükümetleri yeni bir "zam paketi" ni daha açtılar. Ve paketten son otuz yıldır sürekli olarak yapılan zamların en yüksek oranlısı çıktı.

Oysa, daha Ocak ayında benzin % 5, Haziran'da % 20 oranında zam görmüştü. Mayıs'ta Bulgaristan'da yakıt fiyatına % 100, Romanya'da ise temel besin maddelerine % 33 zam yapılmıştı. Romanya bununla da yetinmeyip benzin fiyatlarını yeniden düzenlemiş ve % 40 oranında yeni, bir zam yapmıştı.

Bu zamlar bile, emperyalist kapitalist dünyada hüküm süren ve doğunun revizyonist devletlerine'de yansıyan enflasyonun yaralarını sarmaya yetmedi. Ve son yapılan zamlarla , petrol ve elektrik fiyatları % 50 oranında artarken, ısınma için kullanılan yakıt % 100 oranında zam gördü. Posta ve telefon ücretlerinden, çocuk giysilerine kadar herşey zamdan payını aldı.

Bütün bu önlemlerden sonra, halkın tepkisini yatıştırmak ve kitlelerin Polonya'da olduğu gibi revizyonist yönetimlerine karşı sokağa dökülmelerini önlemek amacıyla, Macaristan ve Çekoslovak hükümeti işçi ve memur maaşlarında çocuk zammını ve emeklilerin aylıklarını çok kötü bir oranda arttırdı.

Revizyonistler "devede kulak " misali olan bu artışları, kendilerine kalkan yaparak halkın tepkisinden korunmaya çalışıyorlar. Ama ekmeğin % 50, etin % 30 oranında zam gördüğü bir ülkede, kitleler maaşlardaki bu artışla avutulamaz ve avutulamayacaktır.

Türkiye'de durum

Ispanya Komünist Partisi/ML'nin yayın organı "Vanguardia Obrera"nın 30 Haziran 1979 tarihli sayısında Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İÜ'nün Sıkıyönetime ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinden -söz eden bir yazı yayınlandı. THKP-C/ML nin oportünist bir grup olduğunun belirtildiği yazıda TDKP-İÜ'nün "Faşizme Karşı Devrimci Mücadele Platformu"anlatılmaktadır

Gazete Türkiye'de ekonomik bunalımın gittikçe arttığını, emperyalizmin ve uşaklarının proletaryanın ve emekçi halkın mücadelesini bastırmak için giriştiği faşist terörü anlattıktan sonra şöyle devam ediyor:

"...Oligarşinin siyasi ve ekonomik saldırılarına karşı mücadele TDKP-İÜ de toplanan ' komünistlerin yönlendiriliciği altında ülkenin her yanında geliyiyor... Bu mücadeledeki etkisinin büyümesiyle TDKP-İÜ geniş kitleleri her geçen gün partide birleştiriyor, antifaşist ve demokratik mücadele büyüyüp, gelişiyor, kızıl devrim bayrakları ülkenin her köşesine yayılıyor."

Tiran Radyosu

Tiran Radyosu 19 Temmuz tarihli yayınında Halkın Kurtuluşu gazetesinde Enver Hoca'nın Çin Üzerine Düşünceler'e ilişkin tanıtma yazısını yayınlamıştır.

SOVYETLER BİRLİĞİNDE ABD BLUCİNLERİ

Revizyonist Sovyet yönetimi ABD blucinlerine karşı aşırı bir iç talep ve 200 dolara varan karaborsa fiyatları nedeniyle sözkonusu pantolonları Amerikan sermayesi ile Sovyetler Birliğinde üretme kararı almıştır. Geçtiğimiz hafta Amerika'nın üç büyük imalat tekeli Sovyetler Birliğine davet edilmişlerdir.

Levi Strauss, Wrangler ve Lee blucinlerini üreten tekeller Sovyetler Birliğinde blucin imal imtiyazını elde edebilmek için yoğun birrekabete girmişlerdir. Daha önce de Levi Strauss şirketi Macaristan ve Polonya gibi revizyonist ülkelerde kendi sermayesi ile blucin imal etme imtiyazını ele geçirmişti.

AET ÜLKELERİ EKONOMİK KRİZİN YÜKLERİNİ AVRUPA HALKLARININ SIRTINA YIKMAK İÇİN YENİ PLANLAR HAZIRLIYORLAR

Geçtiğimiz hafta sonunda Brüksel'de toplanan AET ülkeleri maliye bakanları iki gün süren toplantılarında bu ülkeleri içten içe kemiren ekonomik buhrana karşı yeni önlemleri tartışmışlardır. Dokuz AET ülkesinin maliye bakanının katıldığı toplantıdan sonra yapılan açıklamada ekonomik krizin yüklerini halkların sırtına yıkılması için yeni planlar yapıldığı açıkça ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Maliye bakanlarının hazırlamış oldukları önlem paketinin içinde emekçilerden yeni fedakarlıklar isteme, işçi ücretlerinin çok düşük artışlarla sınırlandırılması ve başta petrol olmak üzere birçok temel tüketim mallarına yeni zamlar yapılması vardır.

Maliye bakanlarının toplantısında AET ülkeleri arasındaki derin çelişkiler de bir kez daha su yüzüne çıkmıştır. Özellikle yeni tarım politikası ve başka ülkelere verilecek ayrıcalıklar, AET ülkeleri arasındaki temel ayrılıkları oluşturan konular haline gelmiştir.

SUUDİ ARABİSTAN: "KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK"

İran'da gelişen büyük halk hareketinden sonra daha büyük korkuya kapılan Orta-Doğu'nun en gerici rejimiyle yönetilen Suudi Arabistan ülke içinde ve Orta-doğu bölgesinde "istikrarı" yeniden sağlamak için yeni askeri güçler örgütlemeye girişmiştir. İki büyük askeri üssün geliştirilmesinin yanısıra yeniden 60 bin askeri içinde barındıracak başka bir askeri üssün inşa edilmesi için de karar alınmıştır. Yeni askeri üs 5 milyar dolara malolacak ve yalnızca 700 milyon dolar inşa masrafları için harcanacaktır. 20 bin inşaat işçisi yeni askeri üssün inşa çalışmalarına başlamış bulunmaktadır.

Suudi Arabistan yönetimi bu çabalarının yanısıra kısa bir süre önce Körfez bölgesindeki diğer Arap şeyhliklerini askeri sorunları tartışmak ve bölgenin bozulan güç dengesini yeniden düzenlemek üzere bir konferansa davet etmiştir.

ULUSLARARASI TEKELLER ROMANYA'DA

Romanya hükümeti Kanada'nın Denison tekeliyle yaptığı bir anlaşma ile Romanya'nın geniş kömür madeni yataklarının işletilmesini dört büyük uluslararası tekele bırakmıştır. Kanada şirketinin dışında iki Japon firması ve ABD'nin ünlü Exxon grubu sözkonusu anlaşmayla oluşturdukları bir konsorsiyumla 20 yıl boyunca Romanya'nın kömür madenlerini işleme imtiyazını ele geçirmiş olmaktadırlar.

ABD petrol tekellerinin kârları en yüksek noktaya erişti

Petrole yapılan son zamlarla birlikte ABD petrol tekellerinin toplam karları ve kâr oranları son çeyrek yüzyılın en yüksek düzeyine ulaşmıştır. Geçtiğimiz yıl ABD petrol tekellerinin toplam kârları 3.5 milyar doları bulmuş, özellikle Mobil şirketi de 1.1 milyar dolarla petrol şirketlerinin içinde en yüksek kârı elde ederek bu noktada bir rekor kırmıştır.

Bu içinde bulunduğumuz yıl için yapılan tahminlere göre petrol tekellerinin kârları geçtiğimiz yılları da aşacak ve kâr oranları % 100'ü bulacaktır. Yine tahminlere göre 1982 yılında bu tekellerin toplam kârları 17 milyara çıkacaktır. Aynı dönem içinde petrol tüketicilerinin cebinden çıkan para 34 milyar dolara yükselecektir. Aradaki fark yeniden tekellerin harcamaları için kullanılmak üzere kesilen tüketim vergisine gidecektir.

Amerikan petrol tekellerine muazzam kârlar sağlayan, öte yandan Amerikan halkını yoksulluğun içine iten bu gelişim büyük ölçüde ABD Başkanı Carter'in yeni " Enerji politikasının" bir sonucudur. Carter tarafından açıklanan yeni önlemler Amerikan halkının kullandığı petrol ürünlerine büyük zamları öngörürken, sanayi yakıtı olarak ABD tekellerinin kullanımı için üretilen petrol ürünlerinin fiyatı sabit tutulmuştur.

Sovyet askeri manevraları sürüyor

Sovyet sosyal-emperyalistleri Baltık Denizi kıyısında sürdürdükleri askeri manevraları Akdeniz'de yaptıkları deniz tatbikatlarıyla devam ettirdiler.

Baltık Denizinde yapılan manevralarda çıkartma tatbikatları yapılırken, Akdeniz'deki savaş oyunlarına 60 Sovyet savaş gemisi katıldı.

MODERN REVİZYONİZM VE ÇİN REVİZYONİZMİ

Bugün Çin revizyonistleri, Tito'yu ve Titoculuğu tamamen aklamakta, Marksizme karşı modern revizyonizm ve onun siyasi tezleri ile birleşmektedir. Çin revizyonizmi, modern revizyonizmin bir varyantı olarak faaliyet göstermektedir.

Ama bunun kökleri çok eskilere dayanmaktadır. Titoculuğu aklama ve modern revizyonizmin siyasi tezlerini savunma meselesi sadece Hua-Deng sosyal-faşist kliğinin iktidara gelmesi ile başlamamıştır. Bizzat Mao Zedung dönemi ve "Mao Zedung Düşüncesi" böyle bir politikanın temeli ve başlangıcıdır.

Çünkü "Mao Zedung Düşüncesi" anti-Marksisttir; her türden küçük-burjuva, oportünist, pragmacı, revizyonist, idealist düşünce ve tezlerin bir karmaşasıdır. Bunun için de Mao Zedung, Tito ve Kruşçev ile aynı dönemde ve aynı temelde Stalin'e saldırmış, Stalin'in nezdinde Marksizm-Leninizmi mahkum etmeye çalışmıştır.

Bu teorik ve siyasi temelden dolayı, ÇKP ve Mao Zedung hiçbir zaman Kruşçev ve Brejnev revizyonizmine karşı tutarlı bir mücadele vermemiş, tam tersine onunla her zaman uzlaşmış, ona karşı mücadelede her zaman yalpalamıştır. Dahası, Kruşçev ve Brejnev revizyonizmi ile uzlaşma temeli aramıştır. Daha da önemlisi, Çin revizyonizmi ile modern revizyonizm arasındaki mücadelenin temelinde burjuva bir öz, büyük devlet politikası, burjuva milliyetçiliği yatmaktadır.

Bunun için de Enver Hoca yoldaş önderliğindeki AEP'in ve diğer Marksist-Leninist partilerin Kruşçev-Brejnev revizyonizmine karşı yürüttüğü mücadelenin ve bunun kaynaklandığı temelin, ÇKP'nin politikası ile ortak bir temeli yoktur.

Bunu Enver Hoca yoldaş son yayınlanan Çin Ozerine Düşünceler adlı kitabında açık ve somut olarak ortaya koymakta, kaynaklarına ve temellerine inmektedir.

Meselenin daha somut bir tarzda görülebilmesi ve kavranabilmesi için Çin Ozerine Düşünceler kitabından, aşağıda konuya ilişkin bir bölüm yayınlıyoruz.

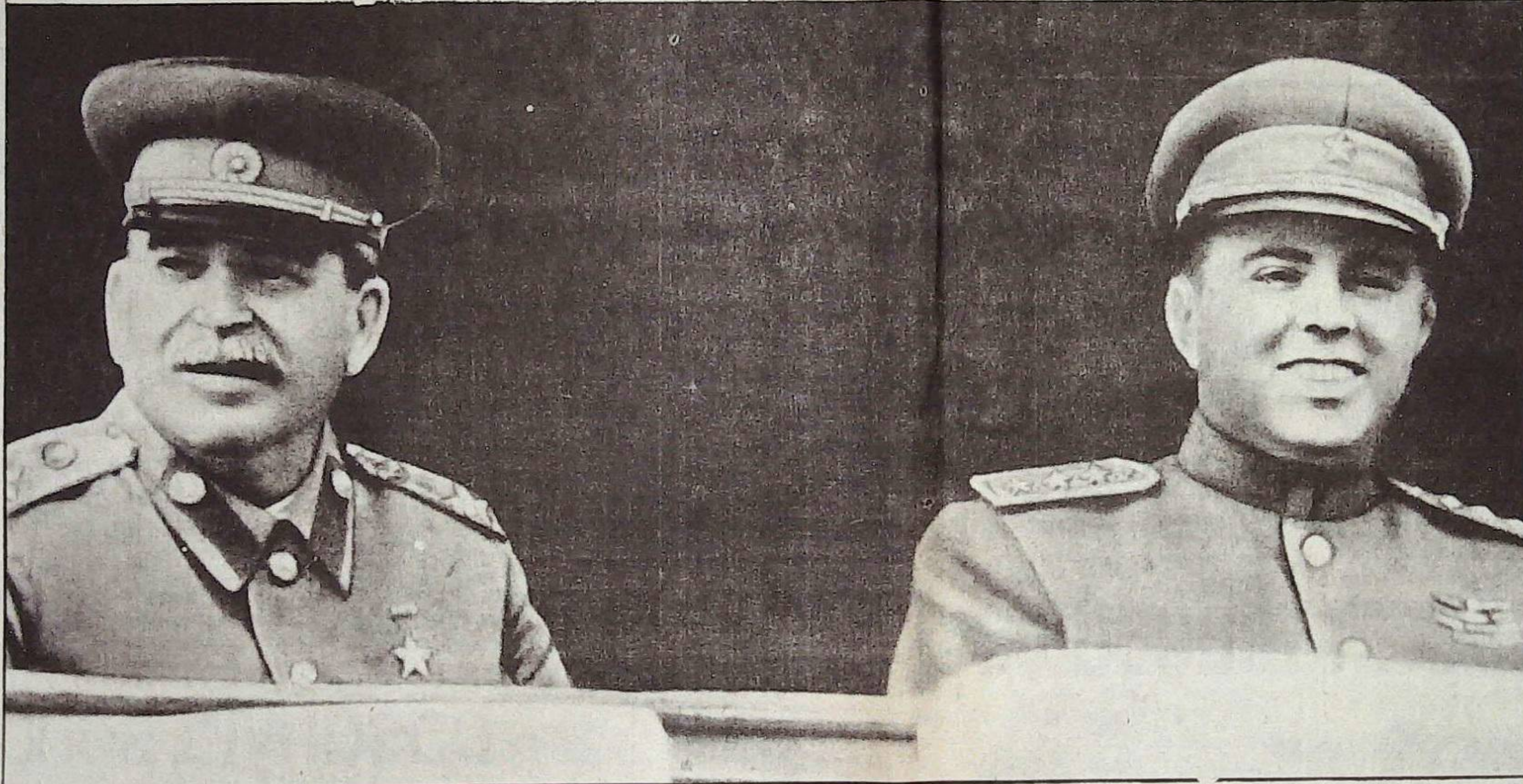
(Not: yazının arabaşlıkları tarafımızdan konmuştur.HK)

15 Eylül 1964 Salı

ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER'den

Çin'in tutumu: "Onlar ilk adımı atsınlar, biz ikinciyi atarız."

STALİN ve ENVER HOCA

Çinli yoldaşların modern revizyonistlere karşı bu eylem sloganı onların modern revizyonistlere karşı sürdürdükleri mücadelede nitelendirmek istediklerinin tersine *her zaman için doğru değildir. Bence bu sloganın hiçbir devrimci yanı yoktur*. Bu "uygun zamanı bekleyerek oyalama", "engelleyici" bir slogandır, "devrimci ve militan eylemleri" rakibin adımlarına "uydurmak" demektir. Başka bir deyişle rakip bir adım atana kadar yerinde saymak, daha sonra doğal olarak umutsuzluğa düşüren bir gecikmeyle (Çinli yoldaşların yaptığı gibi) yürüyüşünü düşmanın trampet sesine uydurmak gerekir. Eğer düşmanın trampeti hızlı çalıyorsa Çinlilerin taktiği kendilerinkini biraz daha yavaş çalmak; eğer düşman trampetini hafifçe çalıyorsa o zaman Çinliler kendilerininkini tamamen susturuyorlar. Modern revizyonistlere ve öncelikle de Kruşçevcilere karşı mücadelesinin tüm gelişiminde Çin Komünist Partisinin taktiklerinde bazı "şaşırtıcı" sendelemeler ortaya çıktı. Kanımca bu taktik yalnızca modern revizyonistlere karşı sürdürülmesi gereken mücadelenin ilkelerine ilişkin belirli bir kavrayış eksikliğinden kaynaklanabilir. Aynı biçimde başlıca sorunlara ilişkin ilkesel tavırlarda da Çinli yoldaşların her zaman olgunlaşmış düşüncelere sahip olmadıklarını söylemek zorundayız. Bunun başlıca nedeninin birbiri ardı sıra gelen olaylara uygun taktikler aramak ya da uygulamak, ya da revizyonist düşmanları Marksizm-Leninizme karşı çıkmaya götüren tüm olguları bilmemek olduğu söylenebilir.

MAO, KRUŞÇEV'İ AÇIKÇA ÖVMÜŞ VE DESTEKLEMİŞTİR

Bu açıdan 1957 Moskova Konferansının değişik anları hatırlanmalıdır. Mao yoldaş, Kruşçev'i açıkça övmüş ve desteklemiş; öyle ki onun Stalin'i mahkum etme eylemini onaylamış; "Molotov'un anti-parti" grubunun mahkum edilmesini onaylamış vb. Ve Kruşçev grubuyla tam birliği övmüştü. Kuşkusuz Çinli yoldaşları Stalin'in ölümünden sonra ve 1957 den önceki eyleminde Kruşçev'le kaba hatlarıyla anlaşmış olmaları gerekirdi. Çünkü 1956 da Mao yoldaşla Pekin'de buluşmamda o bizim önümüzde Stalin'in "yanlış" eylemini ve özellikle de, "Yugoslavya'ya karşı tutumları"nı eleştirmişti. Ona göre, Stalin, "hatalar yapmıştı" ve Yugoslavlar "namuslu Marksistler" idi. Bu "düşünceyi" desteklemek için Çinliler o dönemde ilk defa olarak ve yalnızca kendileri, Yugoslavları partilerinin kongresine davet ettiler.

Bu olaylar karşısında Çinli yoldaşlar neden bu kadar tutarsız davrandılar? Bu sorunlar üzerine kararlı bir ilkesel tavır oluşturacak olgular ellerinde değil miydi?! Bu da olanaklıdır, ama Kruşçevcilerin ihanetini kanıtlayan olaylar ne kadar az olursa olsun bu, Çinlileri "yumuşatan" neden olamazdı; çünkü büyük bir olay, uzun bir dönem Stalin tarafından yönetilmiş bolşeviklerin muazzam yapıtı ortadaydı.

Eğer Çinli yoldaşlar bolşevik Stalin'in yapıtına güven duysalardı Kruşçev'e olan güvenleri ve sevgileri daha ihtiyatlı ve daha ılımlı olurdu. Ama Çinli yoldaşlar Stalin'e karşı hınçlıydılar ve bu, Mao'nun, Stalin'i Moskova'daki ilk ziyaretinde kendini "oğul rolünde" gördüğünü söylediği Moskova Konferansındaki açıklamasında belirgin bir biçimde ortaya çıktı. Mao şöyle ekledi: "Kardeş partiler olmamıza karşın eşit değildik, oysa şimdi Kruşçev'le görüştüğümde bir kardeşle berabermişim izlenimine sahibim" Mao'nun bu sözleri, Stalin'in mahkum edilmesi, "kişiye tapınmanın" mahkum edilmesi ve Kruşçev'in çizgisinin onaylanması demektir. Mao bunda hatalıydı.

Stalin'e karşı saygılı bir tutumla, Mao'nun bu küçümseyici yorumu farklıdır. Çalışmasıyla Stalin herkesin, hatta Mao'nun bile ona gösterdiği sevgi ve saygıyı haketmişti. O, bunu muazzam yapıtı ve Marksizm-Leninizmin savunulmasındaki zafer dolu mücadelesiyle haketmişti. Stalin'in Mao'ya nasıl davrandığını bilmiyorum ama, kendi açımdan, sık sık görüştüğüm Stalin, beni kendisiyle eşit gören bir yoldaşla karşı karşıya olduğum duygusunu vermek için özen gösteriyordu.(...)

Stalin'in bu tavrını, "öğretmenin öğrenciye karşı tavrı" olarak nitelendirmek olanaklı mıdır? *Oysa biz onun yanında öğrencileri hatta küçük öğrencileriydik.* Belki Mao, biraz daha büyük bir öğrenciydi. *Ama Stalin'in önünde gerçekten bir öğrenciydi.* Stalin bana karşı proleter yoldaş tutumu takındığına göre, Çin gibi büyük bir ülkenin komünist partisinin yöneticisi Mao'ya karşı göstermiş olacağı dostça tutumu tasavvur edin.

Bu nedenle Mao'nun Moskova Konferansındaki Stalin üzerine görüşleri bana şaşırtıcı, kuşkulu ve Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan yeni duruma uygun olarak söylenmiş gibi geldi.

Bu sözleriyle Mao, Kruşçev'e, Stalin'in ölümünden sonra artık şimdi "iki ülke ve iki parti eşit duruma gelmiştir ve ikimiz el ele devrimci hareketi yöneteceğiz" mi demek istiyordu? (Bu Kruşçev'in pek hoşuna gitmemişti; çünkü o, ona atılan çiçeklere aldırış etmeksizin, öfkeli ve kaygılı bir halde oturuyordu), ya da Mao şunu mu demek istemişti: "Sen henüz acemisin ve ben yanlış adım atmaman için sana yardım edeceğim"? (...)

Her şeye karşın gerçeği söylemek gerekirse Çinli yoldaşlar Stalin sorununu daha öteye götürmediler. Çok geçmeden pençelerini geri çektiler ve sonuç olarak (ama ihtiyatla) Stalin'e karşı olumlu, Kruşçev'ci hainlere karşı düşmanca bir tavrı benimsediler. Bu değişiklik iyi ve doğruydu.

1960 Moskova Konferansının, Çinli yoldaşları, Konferans öncesi ortaya konulmuş ve tam olarak kavramadıkları ya da hayaller besledikleri hatta hatalı, kararsız ve duraksayan taktik tavırlar aldıkları tüm bellibaşlı sorunlarda sağlıklı bir yola sokmuş olduğu söylenebilir. Aynı şekilde Kruşçevci revizyonistlerin maskesi de Bükreş'te ve Moskova Konferansında düşmüştü.

ÇİNLİLER SORUNU TEMELDEN ANLAMADILAR

Ama her şeye karşın bu konferanstan sonra bile Çinli yoldaşların sorunu temelden anlamadıklarını söylemek gerekir. Onlar Kruşçevcilerin, anti-Marksist ve bölücü faaliyetlerinin oluşturduğu tehlikeyi hiç görmüyorlardı. Çinli yoldaşlar, hayaller besliyor ve bir "düzelme" umut ediyorlardı. Konferanstan sonra revizyonistlerin eylemleri için ilham aldıkları hain düşüncelere doğrudan ve sert biçimde saldıracaklarına, onlar öncelikle Kruşçev'in bize ve daha sonra da kendilerine saldırılarına göğüs germeye sarıldılar. Onlar eylemleri (ki bunları da yumuşatmaya ve önlemeye çalışıyorlardı) içerik ve hedeflerden (mücadele etmeleri ve maskesini düşürmeleri gereken buydu) daha fazla görüyorlardı.

Moskova Konferansından ve SBKP 22. Kongresinden sonra Çinli yoldaşlar da, (Çu En-lay) Arnavutluk Emek Partisini belli ölçüde "ilkesel savunmalarının" yanında, daha çok "Arnavutluk Emek Partisine karşı" böylesi "açık bir polemiğin" durdurulmasını öğütleme eğilimini fark ediyoruz. Bu dönem boyunca, bizim onların bizle beraber olduğuna inanmamıza karşın, Çinliler, Kruşçevcilere karşı Arnavutluk Emek Partisini doğrudan savunmayı açıkça üstlenmemişler ve onunla ilkeler düzeyinde ve militan bir ruh içinde dayanışmaya girmemişlerdi.

Çinlilerin bu taktiği o dönem için ilkesel açıdan yanlış bir taktik sayılabilir miydi? Hayır, bu taktik tamamen yanlış değildi. Ama biz onun sonuç vermeyeceğini düşünüyorduk. Bu nedenle, böyle bir taktik izlemek olanaklıydı, ancak uzun süreli olmaması koşuluyla ve bu taktiğin hareket için iyi sonuçlar yaratabileceğine ilişkin umutların geliştirilmesine izin verilmeden... Çinli yoldaşlar, "Arnavutluk Emek Partisine karşı açık polemiğin kesilmesi" için tavır aldılar. Ve bu doğrultuda uzun zaman mücadele ettiler. Bununla birlikte, modern revizyonizmin tümünün Arnavutluk Emek Partisine karşı saldırıları yıllarca sürdü ve yine yıllarca Arnavutluk Emek Partisi tek başına ve kahramanca çarpıştı.

Modern revizyonistler bize azgınca saldırıyordu, ama aynı zamanda onlar Marksizm-Leninizme karşı revizyonist düşüncelerini yaymak ve konumlarını sağlamlaştırmak için, kararsızları yıldırmak için mücadele ediyorlar ve dolaylı olarak Çinlilere şantaj yapıyorlardı.

Çin, sanki, revizyonizme karşı mücadeleye doğrudan katılmıyordu. Onlar, duraksıya duraksıya hareket ettiler. İşte tam da bu büyük yavaşlık döneminde şu Çin sloganı ortaya atıldı: "*İlk adımı revizyonistler atsın biz ikinciyi atacağız*".

ÇİN'İN TUTUMU SAÇMA BİR BİÇİM KAZANDI

Revizyonistler işi öyle ilerletmişler, modern revizyonistlerin ihaneti ve Kruşçevcilerin emelleri öyle bir noktaya ulaşmış ve tüm bunlar öylesine açığa çıkmıştı ki Çinli yoldaşların "mücadelesinin" durağan taktiği umutsuzluk verici ve saçma bir biçim kazanmıştı. Revizyonistlere karşı mücadelelerinin daha çok dolaylı olarak en sonunda da doğrudan artırıldığı ve belirginleştiği söylenebilir. Ama onlar bunu yapmakta çok geç kaldılar, çok zaman yitirdiler ve "ilk adım..." sloganını titizlikle uyguladılar. Ve bu çok özlenen ilk adımın atılabilmesi için birçok gereksiz ve yorucu savaş oyununa gerek duyuldu. Neden? Biçimsel bir soru yüzünden. "İlk önce kim saldırdı, siz mi, biz mi?" Oysa modern revizyonistler saldırılarını *yalnızca partimize ya da başka herhangi bir partiye karşı değil, tam tamına Marksizm-Leninizme karşı başlatmışlardı.*

Çinli yoldaşlar için modern revizyonistlerin ilk kez isim vererek Çin Komünist Partisine saldırmalarının büyük ve özel bir önemi vardı. Yaraya daha sonra parmak basılabilirdi. Günümüzde dünyanın ateş içinde olduğu bir dönemde bu taktik Asya'daki diğer bazı kardeş partiler tarafından hâlâ uygulanmaktadır. Doğal olarak bu tutum çağdışıdır, geri bir pratiktir. Olaya şu ya da bu ölçüde katılmış partiler için bile bu bayat taktik bir "asma yaprağı" gibidir.

NEYLE SUÇLANMAKTAN KORKUYORUZ?

İlk görünüşte "çekici" gelen ve sözümona "ilk başlayan" suçlu olacağından kamuoyu için büyük önem taşıyan "ilk adım..." sloganı, suçlu kılıcını çekip vurmaya başladığında hala "suçlanmak" korkusunun izlerini taşıyorsa çok zararlı hale gelir. *Üstelik neyle suçlanmaktan korkuyoruz? Marksizm-Leninizmi savunmakla suçlanmaktan mı? Mücadelemiz gerçekte tam da Marksizm-Leninizmin savunulması için sürdürülmelidir.*

Böylece bu slogan uzun zamandır aşılmış bulunan bir biçimsellik uğruna büyük bir amaç için mücadeleyi frenlemektedir. Mücadelemizin önemi hiç bir zaman "*ilk siz saldırdınız biz cevap verdik*"e dayanmakta, oysa *sizin Marksizme*

KRUŞÇEV ve MAO ZEDUNG

saldırmış olmanıza, bizim Marksizmi savunmamıza dayanmaktadır ve kamuoyu en kısa zamanda en hızlı bir biçimde ve olanaklı olan en büyük açıklıkla Marksizme kimin saldırdığını, kimin onu savunduğunu ayırmalıdır. Esas belirleyici ve önemli olan budur; "sizin saldırılarınıza cevap verdik" demek değil.

Kruşçevcilerin ilk kez açık olarak saldırdıkları Arnavutluk Emek Partisinin durumunu alsak bile, bunu söylemek *bizim onlara ilk defa saldırdığımız* düşüncesini teorileştiren ve iftira eden Kruşçevci propagandanın ağzını tıkamaya yeterli midir? Hayır, onlar bunu sürdüreceklerdir. Ya da Fransız subaylarının Fontenoy Savaşında söyledikleri ünlü "İngiliz baylar, ilk siz ateş ediniz" sözü gibi tarihe geçmesini istiyoruz. Sözkonusu olan uluslararası komünist hareketin bağrındaki büyük düşmanla savaşmak olunca bu saçmadır.

Bu slogan etkisi altında Çinli yoldaşlar "mücadelenin uzun" ve "mücadelenin inişli çıkışlı olacağını" "tahmin etmişlerdir". Bize on beş günde bir basacaklarını söyledikleri on temel teorik makalenin yayınlanmasına da karar vermişlerdi. Bugüne dek on dört ay geçti ve onuncu makale hâlâ yayınlanmadı; oysa revizyonistler abartmasız binlerce makale yayınladılar.

Dolayısıyla bu katı, görkemli, heybetli ve kendini düşmanın adımlarına uyduran bir taktiktir, oysa gerçekte düşmanın adımlarını izlemiyorlar bile.

BİR YANDAN SÖVGÜ BİR YANDAN "YOLDAŞ"

Bu neden oldu? Taktik nedenlerden mi? Nesnel nedenlerden mi? Öznel nedenlerden mi? Çinli yoldaşların tutarlı bir çizgi saptamamış olmalarından mı? Garip! Onların birçok eylemleri biçimsel olarak ya da yalnızca hatayı birinin ya da diğerinin üzerine yıkabilmek için yapılmaktadır. Birçok tutumlarında onlar kendileriyle çelişiyorlar. *Çinli yoldaşlar bir yandan Kruşçev'e karşı son taşı havaya kaldırırken ve onu 'seni mezara sokacağız' diye tehdit ederken, öte yandan ona 'sevgili yoldaş... nice mutlu yıllara' demektedirler.*

Çinli yoldaşlar ona "sevgili yoldaş..." diye hitaplarını "Sovyet halkına yakınlaşmak" için yapılmış bir şey gibi haklı gösteriyorlar. (Bir haine "sevgili yoldaş..." diyerek Sovyet halkına yaklaşmaya çalışmak garip bir yöntem!)

ANTİ-EMPERYALİST CEPHE VE SONUÇ

Onlar bugün *revizyonistleri de kapsayan* anti-emperyalist cepheyi oluşturmak ve güçlendirmek için mücadele etmeliyiz" diyorlar. Ertesi gün Mao, Sovyetler Birliği'nden sınır talebi üzerine ünlü açıklamasını yapıyor. (Bu ülkeyle Çin anti-emperyalist bir ittifak yapacak) ve Kruşçev'den Mao'ya bir yanıt gidiyor: 'Sen yeni bir Hitler'sin ve sınırlarımıza dokunursan bulduğum yeni bir bombayla seni tamamen yok ederim'.

Dün Tito, Çinliler için bir haindi, daha sonra itibarı iade edildi, ondan sonra da yeniden hain oldu ve Li Sien-nien'e göre bu büyük hain, "küçük şeytan"a dönüştü. Bunun gibi bir sürü şey var.

ÇİNLİLER OLGULARI GEÇ KAVRIYORLAR

Çinliler tepki göstermekte çok geç kalıyor ve olguları çok geç kavrıyorlar. Derinlemesine düşünmek ve geç olsa bile doğru kararlar almak iyi bir şeydir ve böyle olması gerekir, ama olguları daha sonra düşünmek için bir kenara bırakmak ve olgun bir tutum belirlememek çok kötüdür. İyi kararlar hem bugüne, hem yarına yararlı olmalıdır. Dolayısıyla yarınları önceden görmeliyiz, yarının kararı bir önceki günün kararı ile uyumlu olmalı ve ertesi günün kararıyla birleştirilmelidir, başka bir deyişle aynı zincirin değişik halkalarını oluşturmaları gerekir. Bu zincirin bazı halkaları zayıf olabilir ve bu, doğal olarak zincire zarar verir ama onu koparmaz; oysa halkalarında çatlaklar ve yarıklar varsa, o zaman bu bir zincir değildir, yakalanması gereken esas halka kavranamaz.

Çinli yoldaşlar, zamanı doğru bir biçimde değerlendirdiklerini ileri sürüyorlar, ama gerçekte, onlar zamanın, "bizim için çalıştığı"nı düşünerek rahatça ve özgürce akıp gitmeye bırakılabilecek sonsuz bir unsur anlamında dirençsizlik konumundan değerlendiriyorlar. İşte bu nedenle hiçbir gecikme onları kaygılandırmıyor ve başkaları da kendi hızlarıyla giderse bu onlar için çok iyi olacak.

Çinli yoldaşlar, her ne kadar "Bizi eleştirin" diye sürekli söylüyorlarsa da, eleştirilmekten pek hoşlanmışa benzemiyorlar.

Onlar kendi içlerine çok kapanıklar; ama rahatlıkla ufuklarını genişletebilecek olanakları ve yetenekleri vardır, yapmaları gereken de budur. Bu kesinlikle gereklidir. Halklar için doğru bir Marksist-Leninist siyaset inşa etmek için onları iyi tanımak, yaşamlarını, gelişmelerini ve duygularını tümüyle bilmek gerekir. Bu olmaksızın, hatalara düşülür ya da formüllere, anlara ve rastlantısal olaylara dayanan şematik ya da basmakalıp bir çizgi oluşturulur. Sonuç olarak, durumun canalıcı anını, doğru ve uzak görüşlü Marksist-Leninist bir strateji ve taktik inşa etmek için yakalanması gereken esas halka kavranamaz.

ÇU EN-LAY PEK KULAK ASMADI

Her ne kadar Çu En-lay, benim emperyalizm ve revizyonizmin Çin'i tecrit etmeye çalıştığı ve bizim bu tecriti kırmamız gerektiği yolundaki düşünceme pek kulak asmadıysa da, ben Çinli yoldaşların bu sorunu her zaman akıllarında bulundurmak zorunda oldukları kanısındayım. Onlar yalnızca siyasal ve ideolojik değil, kültürel ve ticari tecritlerini de kırmak zorundadırlar. Bu, Marksist-Leninist yolda, ilkeleri çiğnemeden, ülkenin ve genel çizginin güvenliğini tehlikeye atmadan ama Çin kültürünün "evrensel" değerini abartmadan ve diğer halkların kültürlerini azımsamadan yapılmalıdır. "Bana ait olana değer ver, istersen onu kabullen ama ben senin olana değer vermem ve sendeki iyi şeyi tatması için halkıma vermem" gibi tek yanlı bir tutum iyi sonuç veremez. Bu görüşler doğru değildir, Marksist değildir, zararlıdır.

ONLARLA TARTIŞMALIYIZ

Bu sorunları ve aynı türdeki diğer sorunları Çinli yoldaşlara açmak ve bunları yoldaşça ve kardeşçe tartışmak için uygun fırsatları bulmalıyız. Onları ilgilendiren bazı sorunları henüz yeterli derecede bilmiyor olabiliriz; bu da onları tüm boyutlarıyla kavramamıza neden olabilir, bu nedenle ortak eylemimiz yararına yoldaşça enternasyonalist tartışma her zaman için verimli olacak ve işi ilerletecektir.

Yalnızca bizim değil, Çinli yoldaşların da, bu temel sorunlarda deney ve görüş alışverişinde bulunmaya, biçimsel olarak aynı olmasa da özünde doğru, çok geniş ve karmaşık olan büyük davamız için bir ya da birkaç belirli amacı hedefleyen eylem türü ya da çalışma yöntemini az ya da çok tanımlamaya çok gereksinmemiz vardır.

Her şeyden önce gündemde olan Marksist-Leninist ciddiyettir. Her yanlış pahalıya mal olmaktadır; ve biz birbirimize danıştığımız, eylemlerimizi ciddi ve doğru bir biçimde eşgüttüğümüz ölçüde daha az yanlış yapacağız.

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

İSDEMİR işçilerinin geçmiş mücadelelerinden bir görünüş

İsdemir'de burjuvaziye ve sendika ağalarına karşı işçilerin mücadelesi yükseliyor

İsdemir'de Devrimci Demir-İş faşist, reformcu ve revizyonist barikatları parçalıyor

● İSDEMİR İŞVERENİNİN FAŞİST VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARININ BÜTÜN ÇABALARINA RAĞMEN İŞÇİLER BİRLEŞEREK MÜCADELE EDİYORLAR !

● FAŞİST VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARININ YÜZÜ AÇIĞA ÇIKARKEN DEVRİMCİ DEMİR-İŞ GÜÇLENİYOR.

● REVİZYONİST SENDİKACILARIN ALETİ OLMAKTAN BİR TÜRLÜ KURTULAMAYAN DHB VE DY GELİŞMELER KARŞISINDA "ORTADA" KALMIŞLARDIR !

İSDEMİR, 17.000 işçinin çalıştığı, ülkemizin en büyük işletmesidir. Ve yıllardır bu 17.000 işçi, sendika ağası-patron ikilisinin oyuncağı olmuştur. MC dönemlerinde faşist Çelik-İş Sendikasının ağaları patronla işbirliği içinde işçileri bölmüş, faşist gerici ideolojinin, etkinliğindeki işçilere devrimci işçileri düşman olarak göstermiştir. CHP döneminde de Maden-İş'in revizyonist ağaları, patronla kol kola girerek, işçilere Çelik-İş yanlısı işçileri düşman göstermiş işvereni "ilerici" ve "işçi dostu" ilan ederek hedef saptırmışlar, aynı zamanda mücadeleyi salt ekonomik mücadele ile sınırlamışlardır. Bundan da sadece en büyük patron olan devlet kârlı çıkmıştır. Patron bu işçi düşmanı sendika ağaları aracılığı ile işçilerin birleşip mücadele etmelerini önlemiştir. Bu dönem boyunca, ücretler, sosyal haklar, kadro, iş güvenliği, iş garantisi gibi, işçilerin tek bir sorunu bile çözümlenmemiş, tersine işverenin baskı ve zulmü her geçen gün artarak, işçi sürgünleri, işten atmalar, giderek artmış, iş en sonunda işçilerin kazanılmış haklarını gasbetmeye, pirim kesme ve yemekte "zorunlu fiş" uygulanmasına kadar gelip dayanmıştır.

Öte yandan aşağı yukarı 7 yıl süreyle Maden-İş ve Çelik-İş ağaları karşılıklı birbirlerini işçi düşmanlığı ile suçlamış, bazen biri işçi dostu pozuna bürünerek, işçi hakları için mücadele ettiğini ilan ederken, öteki işverenin yanında yer almış, bir süre sonra rol değiştirmişler, biri işçi hakları için "mücadeleyi" önerirken diğeri böyle bir şeyin karşı tarafı güçlendireceği, hükümeti yıpratacağı vb. gerekçelerle mücadeleye karşı çıkmıştır. Bu tahtaravalli oyunu DEVRİMCİ DEMİR-İŞ'in kuruluşuna kadar sürmüştür. Devrimci Demir-İş kurulup bu köhnemiş makinanın dişlileri arasına çelik bir bilye gibi girince, oyun bozulmuş, iki düşman kardeş patronun kucağına atılarak, işçi mücadelesine açıkça ortak tavır almış, patronla açıkça işbirliğine girişmişlerdir. Bugün, Maden-İş ve Çelik-İş ağaları işverenle tam bir işbirliği içindedirler. Devrimci Demir-İş ve İSDEMİR işçisine karşı ortak bir cephe oluşturmuşlardır. Son kadro sorunu, pirim kesmeye karşı tavır ve yemek direnişinde bu durum bütün İSDEMİR işçisinin gözleri önüne serilmiştir.

İSDEMİR işvereni ile sıkı bir işbirliğine giren Maden-İş'in ağaları, mevcut kadroları kendi mutemet adamlarına verdirmiş, Çelik-İş yanlısı, özellikle de Devrimci Demir-İş yanlısı işçilere kadro verdirmemeye özen göstermiştir. Bu durum işyerinde hoşnutsuzluğu artırmıştır.

İSDEMİR işvereni, "üretimi artırma" ve "tasarruf" gerekçesi arkasında haziran ve temmuz ayları içinde üç bin küsur işçinin piriminı kesmiş, Maden-İş pirimi kesilen işçilerin çoğunluğunun "faşist" olduğu gerekçesiyle pirim kesmeyi desteklerken, bunu toplusözleşmeye bile geçiren Çelik-İş pirim kesmeye karşı hiçbir ses çıkarmamıştır.

İki ay kadar önce Yüksek Fırınlarda 6 işçi işten atılmış (5'i Çelik-İş üyesi, 1'i Maden-İş üyesi DHB'li) Maden-İş, atılan işçilerin çoğunluğunun faşist olduğunu iddia ederek atılan işçilere sahip çıkmazken, Çelik-İş'de adeti vechile bunu da sessizce geçiştirmiştir.

Geçmişte diğer sorunlarda olduğu gibi, bu sorunlarda da tek devrimci tavrı D.Demir-İş koymuş, bütün işçilere kadro verilmesini, nedeni ne olursa olsun hiçbir işçinin, işten atılmamasını, pirim yönetmeliğinin uygulamadan kaldırılmasını savunmuş ve işçileri; bu baskı ve sömürünün artırılmasına karşı mücadeleye, direnmeye çağırmıştır.

DHB ve DY ise, ortayolculuk ve Devrimci Demir-İş'e düşmanlığın kılavuzluğunda hemen her önemli tavırda önce şaşkın bir vaziyette ortalıkta dolaşmış, sonra kendilerini işveren ve Maden-İş revizyonistlerinin kucağına atmış, durumlarının daha da kötüye gittiğini görünce de tekrardan "ortada" kalmayı tercih etmişlerdir. Bu hemen her sorunda böyle olmuştur. Bugün de şaşkın şaşkın dolaşmaktadırlar.

Gelişmelerini yandaki yazıda açıkladığımız yemek direnişi de açıkça göstermektedir ki, İSDEMİR'de yükselen mücadele, revizyonistlerin ve faşistlerin barikatlarını parçalamakta, İSDEMİR işçisi, D.Demir-İş'in mücadeleci çizgisinde birleşmeye yönelmektedir. Bu durum İSDEMİR işçileri için küçük ama önemli bir adımdır.

Proleter devrimci işçilerin uzun mücadeleleri ve çabaları sonucu, her soydan burjuva sendikacılığına karşı mücadele içinde, sınıf sendikacılığının takipçisi ve işkolunda bütün burjuva sendikaların tek alternatifi olarak doğan ve daha doğuşundan itibaren İSDEMİR işçilerinin saygınlığını kazanan D.Demir-İş, bir yıla yaklaşan pratiği ile de bu saygınlığı hak ettiğini ispatlamıştır. Bundan böyle de metalurji işçilerini birleştirme ve kapitalizme karşı mücadeleye çekme görevini sürdürecektir.

17.000 İsdemir işçisi direniyor

Özellikle son aylarda İSDEMİR'de baskılar yoğunlaşmış, Maden-İş ve Çelik-İş ağalarıyla anlaşan İSDEMİR işvereni, "Toplumsal Anlaşma", "Ekonomik Önlemler Paketi" ve IMF direktiflerinin gereklerini yerine getirmeye yönelmiştir. İşten çıkarmalar, sürgünler, pirim kesme derken işçileri bozuk ve besin değeri düşük yemekleri yemeye zorlamaya kadar işi vardırmışlardır. Bütün bu uygulamalara karşı hoşnutsuzluk artmış, Maden-İş ve Çelik-İş'in işçiler içindeki bölücü faaliyetleri, işçilerin bugüne kadar birleşerek direnmesini önlemiştir. Ne var ki; yemekte "zorunlu fiş" uygulaması bardağı taşırmış, İSDEMİR kurulalı beri ilk defa 17.000 işçi ve memurlar birleşerek patron ve sendika ağalarının kurduğu bütün barikatları yıkarak yemek boykotunu başlatmışlardır.

Direnişin hemen öncesinde, "zorunlu fiş" uygulamasını protesto eden Devrimci Demir-İş, bu uygulamanın sömürünün artırılması ve işçilerin baskı altına alınması ile ilişkisini ortaya koyarak işçilere şu çağrıyı yaptı: "Bu çıkan yemekler İSDEMİR işçilerinin sağlığına uygun değildir, bu yemeklerle işçi çalışmaz. Yemekleri sağlığa uygun ve kaliteli çıkarmalıdırlar. Tüm İSDEMİR'li arkadaşları sağlıklı yaşamları için mücadeleye çağırıyoruz."

Bildirinin dağıtıldığı gün Haddane Ünitesinde, 16.00-24.00 vardiyasından 500 işçi direnişi başlatmış, yemekhanenin önünde toplanarak 1.5 saat süreyle kötü yemek verilmesini protesto etmişlerdir. Arkasından Haddanenin 24.00-08.00 vardiyası da direnişe katıldı. Boykot hızla yayılarak 19 Temmuza gelindiğinde bütün işçileri kapsamıştı.

17 bin işçi patronun karşısına geçmiş şunları istiyordu: "Biz kalitesiz yemek yemeye zorlanmamalıyız. Her işçiye süt ve yoğurt verilmelidir. Yemekler bir doktorun kontrolünden geçmeli, ayrıca işçilerden oluşan bir komite yemekleri denetlemelidir. Uygun yerlere menba suları konmalı, yemekhaneler genişletilmelidir. vb."

19 Temmuz günü yemek boykotu tüm işçileri kapsarken, aynı gün İSDEMİR'deki tüm memurlar, memurlara verilen yemeklerin de kalitesiz ve bozuk olduğunu bildirerek boykota katıldılar.

SENDİKA AĞALARI YİNE PATRONUN YANINDA

İşçilerin direnişini kırmak için sadece İSDEMİR işvereni değil, her eylemde onun baş dayanağı Çelik-İş ve Maden-İş'in ağaları da direnişi kırmak için yoğun bir faaliyet başlattılar. Maden-İş ağaları, konuyla ilişkin olarak "işverenle görüştüklerini, görüşmelerin sonucunu almak için birkaç hafta yemekleri yemek gerektiğini" ileri sürerek direnişe karşı çıkarken; Çelik-İş ağaları "yemekleri doktora muayene ettirdiklerini ve bozuk olmadıklarının anlaşıldığını" ileri sürerek direnişe karşı çıktılar.

Konuyla ilgili basına bir açıklama yapan D. Demir-İş Eğitim Sekreteri İbrahim Kızılyer, sendika ağalarının boykota karşı yürüttüğü faaliyetle ilgili olarak şunları söylüyordu: "İşverenin yanı sıra, Çelik-İş ve Maden-İş'in ağaları da giderek yayılan direnişlerden ürkmeye başlamıştır. Maden-İş üç gün önce Yüksek Fırınlar'da yaptığı konuşmada, "bazı kışkırtıcılara uyulmamasını" öğütlemiş ve "birkaç hafta bu yemeği yiyelim sonra düşünürüz" gibi sözlerle direnen işçilerin kafasını bulandırmaya çalışmıştır. Çelik-İş yöneticileri ise, vaziyeti kurtarmak için yemekhaneleri dolaşmakta, çıkan yemekleri 'normal' bulmaktadır. İşte bu işçi düşmanı sendikacıların tavırları budur."

Yemekleri "normal" bulan Çelik-İş ağaları her nasılsa direnişin üçüncü günü direnişi "haklı" bulduğunu ilan ederek, sahte bir direnişçi olarak ortaya çıkmıştır. Ama bu "direnişçilik" bile Çelik-İş ağalarının patron yanlılığının ortaya çıkmasını engelleyememiştir.

KÜÇÜK-BURJUVA SİYASİ HAREKETLER ŞAŞKIN !

Bugüne kadar, ülkenin başka yerlerinde olduğu gibi bir türlü revizyonist ve reformcu sendikaların bölücü faaliyetlerinin aleti olmaktan, kurtulamayan, "sağcı, faşist" işçilere saldırmayı adet edinen DY ve DHB direniş başlayınca ne yapacaklarını şaşırdılar. Çünkü "faşist" olarak nitedikleri işçiler de direnişte yer alıyordu. Bu da kendi teorilerinin iflasıydı. Bunlar da içine düştükleri durumdan kurtulmak için "işverenle görüşüp meseleyi halledeceklerini" (Maden-İş'in ağzı) söylerken, direnişin üçüncü günü komik bir gerekçeyle (bu direnişi hiçbir sendika yürütmüyor gerekçesiyle) direnişi desteklediklerini ilan ettiler. Zaten direnen işçilere direniş çağrısı yaptılar. Ama, sadece işçilerin alaylı tebessümleriyle karşılaştılar.

İSDEMİR İŞÇİLERİ MÜCADELELERİNİ SÜRDÜRECEKLERDİR

Yemek boykotu direnişi, İSDEMİR işçileri için küçük ama önemli bir adımdır. 17 bin işçi ilk defa biraraya gelmiş, her soydan sendika ağasını dıştalayarak, onların oyunlarını bozarak sorunlarına sahip çıkmıştır. Böylece güçlerinin birlik olmaktan geldiğinin bilincine varacaklar, sendika ağalarının bölücü faaliyetlerine karşı daha bilinçli bir mücadele yürüteceklerdir. Dahası, bu eylem işçilerin, Devrimci Demir-İş'in sınıf sendikacılığı çizgisinde birliğini güçlendirecek ve pekiştirecektir. Bugün işçilerin onun çağrılarına kulak vermesi birlik eğiliminin açık ve önemli bir kanıtıdır. Ve bugün yemek boykotundaki birlik ve mücadele isteği tüm diğer sorunları da kapsayacak, İSDEMİR işçisi her soydan burjuva sendikacılığını, sendika ağalarını içinden atacaktır.

Ankara Belediye işçilerinin geçmişteki başarılı direnişlerinden bir görüntü

Genel-İş ağalarının direnişi kırma çabaları boşa çıktı

Ankara Belediye işçilerinin direnişi başarıyla sonuçlandı

● GENEL-İŞ AĞALARI AYNEN FAŞİSTLER GİBİ DEVRİMCİ İŞÇİLERE SALDIRIYOR.

● BELEDİYE İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ SENDİKA AĞALARINI TECRİT EDİYOR, DSM SAFLARINDA BİRLİĞİ GÜÇLENDİRİYOR !

Ankara Belediyesi'ne bağlı; Fen İşleri, Park Bahçeler, Veteriner, İktisat (Tanzim Satış Mağazaları), Temizlik işçileri ve Zabıta Müdürlüğünde çalışan işçiler 16 Temmuz günü direnişe geçtiler.

7500 Belediye işçisinin ücretlerini ve sosyal haklarını almak amacıyla başlattıkları direniş beş gün sürdü ve Belediye, işçilerin bütün isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Ankara Belediyesinde bugüne kadar olan her grev ve direnişte olduğu gibi, bu direnişte de sendika ağaları işçilerin karşısında yer aldı. Direnişi kırmaya, işçileri bölmeye çalıştı.

Toplusözleşmeye göre: "Belediye işçilerin ücretlerinin en geç her ayın 5'inde ödemek zorundadır".. Ancak Belediye buna şimdiye kadar hiç uymamıştır. Ayın 16'sı olmasına rağmen hâlâ ücretlerini alamayan işçiler, direnişe geçtiler. Ancak sendika ağaları hemen işçilerin karşısına dikildi ve : "Sıkıyönetim var, sıkıyönetimde direniş yapılamaz" diye işçileri direnişten caydırmaya çalıştılar. Ama patrona karşı sımsıkı birleşen işçileri direnişten vazgeçiremediler.

Direnişin başarıyla bitmesinde ; işçilerin sendika ağalarının değil, devrimci işçilerin çağrılarına kulak vermeleri önemli bir rol oynadı. Devrimci işçiler direniş öncesinde HK yolunda EGO ve ASU'lu İşçiler imzasıyla dağıttıkları bildiride şöyle diyorlardı: "ARKADAŞLAR, bugüne kadar Belediye işçilerinin ücretleri ve sosyal hakları ödenmedi. Sendika ağaları ücretlerin ödenmesini Ali Dinçer yönetiminin insafına bırakıyorlar. Bizler ücretlerimizin ödenmesini işverenin insafına bırakamayız, ücretlerimizi almak için direnelim! Sendika ağalarından hesap soralım..."

5 gün süren direniş boyunca devrimci işçiler, direniş yerlerini canlı bir mücadele merkezleri durumunda tutarak, işvereni ve sendika ağalarını teşhir etmişler, sendika ağalarının direnişi pasifleştirme ve kırma çabalarını altetmişlerdir.

GENEL-İŞ AĞALARI DEVRİMCİ BİR İŞÇİYİ DÖVDÜLER

İşveren karşısında boynu bükük el ovalayan Genel-İş ağaları, işçilerin karşısında aslan kesiliyorlar.

Direnişin 2. günü otobüsle işyerine gelen temizlik işçileri ile konuşan devrimci bir temizlik işçisinin, sendika ağalarının tavırlarını teşhir etmesi ve işçileri DSM içinde örgütlenmeye çağırmasına tahammül edemeyen Genel-İş ağalarından 3.Şubenin gerici Başkanı Hasan Çağlar ve Şube Sekreteri M.Ali Akgül, işçi arkadaşı Temizlik İşleri Müdürlüğünün bodrumuna çekerek dövdüler. Olayın duyulması üzerine temizlik işçilerinin tepkilerinden korkan sendika ağaları işyerinden kaçtılar.

SENDİKA AĞALARI VE HER SOYDAN ORTAYOLCU AKIM BELEDİYEDE TECRİT OLUYOR, DSM GÜÇLENİYOR:

5 günlük direniş boyunca işçilerden çekinen sendika ağaları özellikle devrimci işçilerinin etkinliğinin fazla olduğu işyerlerine gelemediler. Ancak işçilerin baskısı sonucu işyerlerine gelmek zorunda kaldılar.

Devrimci işçiler sendika ağalarının bütün direnişi kırma çabalarını teşhir eder ve uzlaşma girişimlerini engellerken, her soydan ortayolcu akım, ağalarla uzlaştı. Onlara hoş görünmek için gayret sarfetti. Böylece de bir kere daha uzlaşmacı çizgilerinin herkesçe görülmesine yardım ettiler.

Şimdiye kadar Genel-İş ağalarıyla ve her soydan sendika ağasıyla röportaj yaparak, onları işçilere işçi dostu olarak tanıtmaya çalışan Aydınlık revizyonistleri, direnişin kararlılığı karşısında işçilerle de röportaj yapmak ihtiyacını duydularsa da, işçiler tarafından işyerlerinden kovuldular.

Bu son beş günlük direniş, Belediye işçilerinin gözünü daha da açmış, sendika ağaları ve burjuva sendikaların niteliği konusunda bilinçlerini daha da geliştirmiştir. Şimdi, başta ASU ve EGO işçileri olmak üzere Belediye işçileri DSM'lerde örgütlenme zorunluluğunu daha da çok kavrıyorlar. Ve bunun için mücadele ediyorlar.

İsdemir'de yeni bir zulüm ve sömürü aleti: Prim yönetmeliği

Reformcu hükümet IMF'nin direktiflerini bir bir uyguluyor. İşyerlerinde, zulmü ve sömürüyü artırmak için işçi sınıfının kazanılmış haklarını ayaklar altına alıyor. "Üretimin artırılması" ve "KİT'lerde savurganlığı önleme" paravanası arkasında işçilerin daha fazla sömürülmesi için yeni uygulamalara girişiyor. Bunun bir örneği de şimdi İSDEMİR'de yaşanıyor.

İSDEMİR işvereni iki ay kadar önce yeni bir yönetmelik yayınlayarak, bundan böyle işçilerin tabi olacakları yeni pirim uygulamasını ilan etti. Buna göre: Şimdiye kadar ücretlerinin % 25'i kadar pirim alan işçiler, ancak çalışmada "belli bir verimliliği sağladıkları ve işyerinde disiplinli oldukları takdirde" pirim alabileceklerdir. 100 üzerinden yüz puan alan işçiler en yüksek pirimi alırken daha az puan alan işçiler daha az pirim alacaklardır. Puanlama sadece üretimle ilgili de değildi. Aynı zamanda, işverene karşı tavır, işveren temsilcilerine karşı iteat vb. puanlamaya giriyor, puanlar usta başı ve mühendisler tarafından veriliyordu. İşveren bununla da kalmamış, bütün usta başı ve mühendislere, direktif vererek hiç kimseye 100 üzerinden 100 puan verilmemesini istemişti.

Daha bu yönetmelikten haberi olur olmaz, D. Demir-İş bu yönetmeliğin yeni bir baskı ve sömürü aleti olma niteliğini deşifre etmiş, işçileri bu yönetmeliğin uygulanmasını engellemeye çağırmıştı. İşçilerin tepkisinden çekinen işveren bir yandan, el altından bu yönetmeliğin pirim kesmeye neden olmayacağını propaganda ederken, Maden-İş ve Çelik-İş sessiz kaldılar. Sonuçta haziran ayında 3600 işçinin pirimleri kesildi. Çelik-İş sessizliğini sürdürürken (Çünkü, toplusözleşmede pirim uygulamasına imkan veren maddeler bizzat Çelik-İş tarafından kabul edilmişti), Maden-İş daha da ileri giderek, pirimi kesilen işçilerin çoğunluğunun Çelik-İş yanlısı olduğu eskimiş demagojisini ileri sürerek pirim yönetmeliğini desteklediğini açıkladı.

İşçilerse; ünitelerde Maden-İş ve Çelik-İş'i dıştalayarak D.Demir-İş'in şiarları etrafında örgütlenmeye başladılar. İşveren temmuz ayında üç bin küsur işçinin daha piriminı kesti. Tepkiler daha da yoğunlaştı.

Şimdi İSDEMİR işçileri bu sömürü ve zulüm yönetmeliğini yırtmak için her gün büyüyen bir nefretle D.Demir-İş'in şiarları etrafında örgütleniyor ve mücadeleye hazırlanıyorlar.

FINDIK TABAN FİYATLARI EN AZ 70 TL. OLMALIDIR

Fındık üreticileri üzerindeki sömürü ve baskıya son

Fındığa verilecek bu yılki taban fiyatları hükümet tarafından henüz açıklanmadı. Fakat yapılan açıklamalardan ve gazetelere verilen demeçlerden anlaşıldığına göre hükümet ve egemen sınıf sözcüleri, fındık taban fiyatlarının düşük tutulması için şimdiden kamuoyu oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Esasında hükümet tarafından fındık taban fiyatlarının bu yıl da son derece düşük bir rakamda tutulacağı şimdiden bellidir. Çünkü CHP gerici hükümeti tarafından IMF'ye verilen Niyet Mektubunda fındık da dahil olmak üzere bütün tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulacağı garanti altına alınmıştır. Aynı zamanda hükümet, komprador kapitalistlerin yeni dayatmalarına uygun olarak bugüne kadar uyguladığı politikayı devam ettireceğini pratik olarak da göstermiştir. Bütün bunların sonucu olarak bu yıl buğday ve tütün taban fiyatlarını düşük tutarak buğday ve tütün üreticisi küçük köylüyü tam anlamı ile açlığa ve yoksulluğa mahkum etmiştir.

Şimdi sıra fındık ve öteki tarım ürünlerinin taban fiyatlarının açıklanmasına gelmiştir. Şüphesiz ki bunda da aynı politika uygulanacak ve fındık taban fiyatları son derece düşük tutulmaya çalışılacaktır. Böylece taban fiyatlarının düşük tutulması ile bu yıl da fındık yetiştiricisi küçük köylüler üzerindeki baskı ve sömürü daha da katmerleştirilmiş olacak, buhranın yükü gene işçilerin ve köylülerin sırtına bindirilmiş olacaktır.

Elbette ki fındık üreticisi küçük köylüler üzerindeki sömürü ve baskı sadece taban fiyatlarının düşük tutulması ile gerçekleşmemektedir. Bu, meselenin bir yanıdır. Fındık yetiştiricisi küçük köylüler düzenin bütün ekonomik ve siyasi kurumları tarafından ezilmekte ve baskı altında tutulmaktadır. Bunların başında tefecilik gibi yarı-feodal kurumlar gelmektedir.

YARI-FEODAL SÖMÜRÜNÜN BİR BİÇİMİ: TEFECİLİK

Ülkemizde fındık üretimi önemli bir yer tutmaktadır ve toplam dört milyon civarında insan, fındık üretimi ile uğraşmaktadır. Bunların büyük bir çoğunluğu küçük üreticidir. Özellikle Doğu Karadeniz Bölgesinde fındık üretimi yapılmaktadır ve bu bölgede fındık üretimi ile uğraşan köylü ailesi sayısı beş yüz binin üzerindedir.

Doğu Karadeniz Bölgesinde fındık üretimi ile uğraşan beş yüz bin ailenin ancak çok az bir bölümü geniş arazilere sahiptir. Fındık üreticilerinin büyük bir bölümü küçük üreticidir ve emperyalist tekellerin, komprador burjuvazinin ve aracı-tefeci vb. gibi kurumların sömürü ve baskısı altındadır. Fındık üreticilerinin % 90'ı 30 dönümden daha az araziye sahiptir. Ve bu miktar, yıldan yıla giderek azalmaktadır.

Bu aileleri her türlü tarım girdilerinden (gübre, ilaç vb.) yoksundurlar ve kredi desteğine sahip olmadıklarından sürekli olarak tefecilerin eline düşmektedirler. Tefeciler, çeşitli devlet kuruluşlarından sağladıkları parayı ve tefecilikten biriktirdikleri sermaye birikimini % 100'den fazla bir faizle küçük üreticiye vermekte ve onları sürekli borçlandırarak açlığın ve sefaletin bataklığına itelemektedirler.

Bu tefeci kurumlardan biri de FİSKOBİRLİK'tir. Bugün FİSKOBİRLİK'in verdiği krediler beş yüz bin fındık üreticisinin sadece kırk tanesine gitmektedir. Ki bunlar da büyük fındık bahçelerine sahip olan tefeci-tüccarlardır. Tefecilik yoluyla küçük üreticiyi sömürenler de bunlardır.

Bugün Doğu Karadeniz Bölgesinde fındık üretimi ile uğraşan küçük üreticiler, ihtiyaç duydukları kredinin % 75'ini küçük üreticilerden sağlamaktadırlar. Küçük üretici, tefeciden aldığı paraya % 100 faiz ödemekte, tefeciye borçlanmakta, toprağını ipotek ettirmekte ve borcunu ödeyemediği takdirde -ki çoğunlukla ödeyememektedir- toprağını kaybetmektedir.

Fındık üreticileri üzerindeki sömürü ve baskının kalkması taban fiyatlarının yükseltilmesinin yanında, esas olarak köylüler üzerindeki emperyalistlerin, komprador burjuvazinin, toprak ağalarının ve tefeci-tüccarların sömürü ve baskısının sona ermesi ile mümkündür. Bu da ancak fındık üreticisi küçük köylülerin bütün halkla ve işçi sınıfı ile ortak ve birleşik bir mücadele vermesi ile sağlanacaktır.

Fındık taban fiyatları ve hükümetler

CHP reformistleri ile faşist partiler birbirlerini taban fiyatlarını düşük tutmakla köylüyü ezmekle suçlamaktadırlar. Bunun yanında da kendilerini köylü dostu, küçük üretici köylülerin, fındık üreticilerinin çıkarlarını koruyanlar olarak lanse etmekte, küçük üretici köylüleri bu yolla aldatmaya çalışmaktadırlar.

Halbuki gerçekler gün gibi ortadadır. Gerek faşist MC dönemlerinde ve gerekse CHP reformistlerinin iki yıla yaklaşan iktidar döneminde fındık taban fiyatları son derece düşük tutulmuş, fındık üreticileri açlığa ve yoksulluğa terk edilmişlerdir.

FINDIK TABAN FİYATLARI

1975	14.00 TL
1976	14.50 TL
1977	16.50 TL
1978	21.50 TL

Geçtiğimiz 1978 yılında küçük üreticilerin talebi 40 TL iken, gerici CHP hükümeti fındık taban fiyatlarını 21.50 TL olarak açıklamıştır. Bu yıl ise gene fındık taban fiyatlarını son derece düşük olarak ilan etmeye hazırlanmaktadır. Halbuki geçen yıldan bu yana hayat pahalılığı korkunç derecede artmış, köylünün kullandığı tarım girdilerinin fiyatları ateş pahasına çıkmıştır. Bu durumda fındık taban fiyatları en az 70 TL olmalıdır.

Fiskobirlik:
Sömürü ve baskının bir aracı

FİSKOBİRLİK fındık üreticilerinin fındık satış ve kredi kooperatifi olarak lanse edilmektedir. Gerçekten de bu kooperatifin üyelerinin % 90'ını fındık yetiştiricisi küçük köylüler oluşturmaktadır ve onların ödenti ve verdikleri paralarla sermaye birikimini sağlamıştır.

Fakat FİSKOBİRLİK, kurulduğu 1938 yılından bu yana, tefeci-tüccarın, devletin küçük üreticiler üzerindeki sömürü ve baskıyı devam ettirmek için kullandıkları ve giderek sağlamlaştırdıkları bir örgüttür. Birliğin üyelerinin % 90'ını fındık üreticisi küçük köylüler oluşturmasına rağmen, birliğin yönetimi tefeci-tüccarların, zengin köylülerin elindedir. Yönetimi elinde bulunduran tefeci-tüccar, bütün fındık bahçelerinin ancak dörtte birine sahiptir ve bunlar fındık üretimi ile uğraşan ailelerin % 2'sini oluşturmaktadır.

Bu niteliğinden dolayı da, FİSKOBİRLİK, 1977 yılı içinde fındık yetiştiricisi küçük üreticilere (dört milyon civarında insanın % 90'ı) toplam 38 milyon lira kredi vermiştir. Aynı yıl içinde küçük esnafa verilen kredilerin toplamı da 6 milyon liradır. Fakat gene aynı yıl içinde büyük tüccara toprak sahiplerine ve tefecilere verilen kredi tutarı ise 118 milyon liradır. Dahası tefeci-tüccar ve toprak sahipleri için FİSKOBİRLİK'ten dağıtılan kredi faiz oranları son derce düşük ve ödeme süresi uzun iken, tam tersine küçük üretici için verilen kredilerin faiz oranları % 30-40 arasında yükselmektedir ve ödeme süreleri son derece kısa bir zaman aralığına sıkıştırılmıştır.

Ayrıca küçük üreticilerin ürününü yok pahasına kapatan tefeci-tüccarlar bu ürünü daha yüksek bir fiyatla FİSKOBİRLİK'e devrederek büyük kârlar vurmaktadırlar.

Bunların yanında egemen sınıflar ve onların hükümetleri açısından FİSKOBİRLİK'in bir de siyasi işlevi vardır ki o da şudur: FİSKOBİRLİK, fındık üreticisi küçük köylülüğün egemen sınıfların aldığı köylülük aleyhtarı tedbirlerin köylülük için de yaymanın ve onları ikna etmenin bir aracıdır. Bunun için de egemen sınıflar ve onların devleti adına kamuoyu oluşturmakla da görevlidir. Örneğin geçtiğimiz yıl, FİSKOBİRLİK, egemen sınıfların, IMF'nin ve CHP gerici hükümetinin direktiflerine uygun olarak fındık taban fiyatlarının 28 lirada dondurulmasını istemiş ve küçük üretici köylülüğü açlığa ve yoksulluğa boyun eğmesi için ikna etmeye çalışmıştı.

Bu niteliklerinden dolayı da FİSKOBİRLİK, egemen sınıfların bütün siyasi sözcülerinin, faşist katillerin at oynattığı, küçük üretici köylülük üzerindeki sömürü ve baskının devam ettirildiği, ve giderek sağlamlaştırılmaya çalışıldığı bir örgüt durumundadır.

Bütün bunlardan dolayı, fındık yetiştiricisi küçük köylülerin ürünlerini daha iyi fiyata satmaları için, fındık taban fiyatlarını yükseltmeleri için ve fındıktaki sömürü ve soygunun son bulması için egemen sınıfları ve tefeci-tüccar takımını FİSKOBİRLİK yönetiminden devirmeleri, bu örgütü kendi çıkarlarına uygun olarak dönüştürmeleri, yeni bir örgüt yaratmaları gerekir. Böyle bir örgütte küçük üreticiler söz ve karar sahibi olmalı, kooperatifin kontrolu fındık üretimi ile uğraşan küçük üreticilerin elinde olmalıdır. Hiçbir önkoşul getirilmeksizin bütün küçük üreticiler kooperatife katılabilmeli, böyle bir kooperatife üyelik için maddi katkı vb. gibi hiçbir önkoşul getirilmemelidir.

Bugün fındık üreticilerinin belirli sorunlarının çözülmesi, fındık üzerindeki sömürü ve soygunun son bulması bütün fındık üreticilerinin böyle bir mücadele örgütü içinde birleşmeleri ile ve bütün ezilen sınıflarla birlikte mücadele etmeleri ile mümkündür.

FINDIK ÜRETİCİLERİNİN TALEPLERİ

- FINDIK TABAN FİYATLARININ TESPİTİNE KÜÇÜK ÜRETİCİLER DE KATILMALI VE BU YIL FINDIK TABAN FİYATLARI EN AZ 70 LİRA OLMALIDIR.
- FINDIK YETİŞTİREN KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN BANKALARA VE TEFECİLERE OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİ, TOPRAKLARI, FINDIK BAHÇELERİ ÜZERİNDEKİ İPOTEKLERİ KALDIRILMALIDIR.
- BANKA KREDİLERİ VE FİSKOBİRLİK KREDİLERİ FINDIK YETİŞTİREN KÜÇÜK ÜRETİCİLERE FAİZSİZ OLARAK VERİLMELİDİR.
- FİSKOBİRLİK, KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN SÖZ VE KARAR SAHİBİ OLDUĞU BİR ÖRGÜT OLMALI, FİSKOBİRLİK VE DİĞER ÖRGÜTLER ÜZERİNDE TEFECİ-TÜCCARLARA ETKİNLİK SAĞLAYAN BÜTÜN HÜKÜMLER ORTADAN KALDIRILMALI, FAŞİSTLER FİSKOBİRLİK'TEN ATILMALIDIR. KOOPERATİFİN KONTROLÜ FINDIK ÜRETİMİ İLE UĞRAŞAN KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN ELİNDE OLMALIDIR. HİÇBİR ÖNKOŞUL GETİRİLMEDEN KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN KOOPERATİFE KATILMALARI SAĞLANMALI, ÜYELİK İÇİN MADDİ KATKI VB. GİBİ KOŞULLAR İLERİ SÜRÜLMEMELİDİR.
- GÜBRE VE İLAÇ, FINDIK ÜRETİCİSİNE ZAMANINDA, UCUZA VE KREDİLİ OLARAK VERİLMELİDİR.
- FINDIK İŞÇİLERİNE 8 SAATLİK İŞGÜNÜ, SENDİKA VE SİGORTA HAKKI SAĞLANMALI, ÜCRETLER YÜKSELTİLMELİDİR.

Revizyonizm toprak ve özgürlük mücadelesi karşısında itfaiyeci rolünde

- YOKSUL KÖYLÜLÜK TOPRAK DEVRİMİ YOLUYLA TOPRAK VE ÖZGÜRLÜĞÜ ELDE EDEBİLİR. İŞTE GERİCİLİĞİN DOSTU REVİZYONİSTLER BU GERÇEĞİ ÖRTBAS EDİYORLAR.
- KÜRT HALKI, FEODAL BASKI VE SÖMÜRÜYÜ TASFİYE ETTİĞİ ÖLÇÜDE, ULUSAL HAKLARINI DA ELDE EDEBİLİR. BUNUN İÇİN UKKTH TOPRAK DEVRİMİNE TABİDİR. İÇ GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELE EDİLMEDEN SÖMÜRGECİLİĞE KARŞI MÜCADELE EDİLEMEZ.
- YOKSUL KÖYLÜLÜĞÜN TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK İÇİN MÜCADELESİNİN ÖRGÜTLERİ YARATILMALIDIR. BUNLAR KÖYLÜ BİRLİKLERİDİR.

KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI TOPRAKSIZ KÖYLÜLERİ ALDATAMAYACAK

Gericiliğin, faşist diktatörlüğe feodal bağımlılık ilişkilerini devretme faaliyetini içeren sahte toprak reformu girişimleri dahi iflas etti.

Topraksız ve az topraklı, bağımlı ve yarı-bağımlı köylülüğün toprak ve özgürlük özlemi, gericilik tarafından çeşitli dalaveralarla sindirilmeye ve köreltilmeye çalışılıyor. Özellikle 1970'ler öncesi topraksız köylülüğün toprak istemiyle yürüttüğü mücadele, emperyalizmin, yol göstericiliğiyle gericiliği birtakım sahte toprak reformu girişimlerine zorladı. Gerici parlamentodan çıkarılan kanunlarla sözde köylülüğü topraklandıracaklardı! Oysa bu kanunun tüm hedefi toprak ağalığını ayakta tutmaya yönelmişti. Böylece köylülük, toprak veriyorum adı altında uyutulmaya çalışılıyordu. 12 Mart'ın faşist cuntası bu işin başını çekti.

Oysa Türkiye'de bugün 943 köy bir tek kişinin ya da ailenin elindedir. Bu köylerin toprak olarak toplamı, 18.972.315 dönümdür. Bu topraklarda yaklaşık 22.577 aile yaşamaktadır. İşlenebilen toprakların % 31.6'sı büyük toprak sahiplerinin elindedir. 1970 istatistiklerine göre Türkiye'de serf ve yarı-serf durumunda 1.158.070 aile vardır. Yaklaşık olarak 10 milyondan fazla topraksız ve az topraklı köylü feodal boyunduruk altında yaşamaktadır. Böylesine toprak ağalarının güçlü olduğu bir ülkede, köylülüğün toprak ve özgürlük istemini köreltmek için daha da yoğun bir çaba harcanacağı açıktır. Nitekim gericilik, köylüye toprak dağıtma adına çorak, verimsiz, feodal rantın miktarında giderek düşüş gösteren toprakları köylülüğe sözde vermeye, ama feodal bağımlılık ilişkilerini tasfiye etmemeye, bunları devlete bağlamaya çalışıyordu. Bu işin, tantanalı, bol demagojik propagandayla tezgahlanmaya çalışıldığı herkesin bildiği bir olaydır.

Pilot bölgeler seçildi ve o yerde dahi toprakları birkaç köylüye, feodal bağımlılık ilişkilerini sıkı sıkıya koruyarak 9-10 senede "dağıttılar". Bu öylesine bir oyalamaydı ki, bu süre içinde, ülke çapında köylülüğe toprak dağıtılması imkansızdı, hiçbir köylünün ömrü bu süreyi görmeye yetemezdi. Sahte toprak reformu kanunu, verimli toprakların köylülüğe dağıtılmaması için özel yasaklar getiriyordu.

Yakın dönemde ise, bu sahte toprak reformu kanunu, toprak ağalarının anayasasına (ki bu mevcut anayasadır) aykırı olduğu için iptal edildi. Böylece toprak sahipleri bir yandan toprak mülkiyetleri karşılığında gerici devletlerinden oldukça büyük miktarlarda para aldılar. Diğer yandan yoksul köylülüğün sırtından toprak rantını gerçekleştirmeyi sürdürdüler.

Türkiye'de toprak ağalığı düzenin ayakta kalmasının temel etkeni, burjuvazinin gericileşmesi, toprak ağalığıyla tekelci burjuvazi arasında güçlü ittifakın oluşturulması-

Devamı sayfa 6'da

Fındık üreticileri sömürü ve baskıya hiçbir zaman boyun eğmediler

Karadeniz Bölgesinin fındık üreticisi köylüleri sömürü ve soyguna hiçbir zaman boyun eğmemişler, egemen sınıfların yoğunlaşan her saldırısı karşısında biraraya gelerek direnişlere geçmişler miting meydanlarını, yürüyüş kollarını doldurarak taleplerini haykırmışlar ve belli haklarını mücadele sonunda almışlardır.

Bu eylemlerin ilki 1965 yılında Ordu'da yapılmıştır. 1965'de Ordu'ya bağlı Fatsa ilçesinin Beyceli köylüleri yol yürüyüşü düzenlemişler ve Ordu'ya kadar yürüyerek Valiliğin önünde taleplerini haykırmışlardır. Vali, köylülerin direnişine boyun eğmek zorunda kalmış ve isteklerini yerine getirmek zorunda kalmıştır.

1968 yılından itibaren ise Karadeniz Bölgesinin fındık yetiştiricisi küçük üreticileri, fındık taban fiyatlarının yükseltilmesi ve her türlü sömürü ve baskının kaldırılması için geniş kitle eylemlerine girişmişlerdir. Bu direnişler Ordu'dan Giresun'a kadar birçok yere yayılmıştır. Küçük üreticiler Ordu'da, Fatsa'da, Bulancak'ta ve Giresun'da sömürücü zalimlere karşı seslerini yükseltmişlerdir. Özellikle Ordu ve Bulancak mitinglerinde küçük üretici köylüler karayolunu saatlerce trafiğe kapamışlardır.

1969 yılında yapılan eylemler sonunda ise egemen sınıflar ve onların hükümeti, fındık üreticilerinin eylemleri karşısında boyun eğmiş ve fındık taban fiyatlarını 575 kuruştan 850 kuruşa çıkarmak zorunda kalmıştır.

Köylülerin mücedelesinden korkan tefeci-tüccarlar, bir tertibe giriştiler ve 1970 yılında Ordu'da bir miting düzenlediler. Köylülerin taleplerini istismar etmeye kalkıştılar. Ama bunda başarılı olmaladılar. Köylüler, devrimci ve yurtseverler miting alanını doldurarak taleplerini yüksek sesle haykırdılar. Bunun üzerine tefeci-tüccarlar bir köylüyü vurdular ve şehirde yağmaya giriştiler. Fındık üreticisi köylüler bu tertipten sonra tefeci-tüccarların gerçek yüzünü daha iyi kavradılar.

Bugün de, emperyalistlerin ve egemen sınıfların bütün [illegible] emekçiler ve fındık üreticisi köylülük üzerindeki sömürünün daha çok katmerleştiği bugünkü koşullarda 1968-1969'ların mücadele tecrübesi, fındık üreticisi köylülerin mücadelesine ışık tutuyor.

Fındıktaki sömürüyü yok edecek, yarı-feodal kalıntıları bütünüyle söküp atacak olan köylülüğün mücadelesi olacaktır.

Ecevit

Baş.ta.sa.1'de

20 aylık hükümet döneminde emekçi kitlelere, daha fazla açlık, sefalet ve zulümden başka bir şey vermeyen Ecevit, Kürdistan'daki halkın karşısına "gericiliğin düşmanı" pozlarında çıkmaya çalıştı. Ve emperyalistlerin, gericilerin kendi hükümetini devirmeye çalıştıklarını iddia etti. Reformizmin iflasını gizleyip, gericiliğin işine yaramamaya başlamasını, gericiliğin onu kendi hükümeti olarak görmemesine bağlamaya yeltendi. Oysa Turan Güneş dahi ABD emperyalizmi ve gericiliğin çıkarını en iyi biz savunuyoruz, onlar bize neden karşı olsunlar sorusunu sormaktan geri durmuyordu.

Başbakan Ecevit'e göre, onun başında yer aldığı hükümetin kurulmasını sağlayan gerici egemen sınıflar değil de halkmış! Halkın hükümeti olduğu için de gericilik onu yıkamazmış, çünkü gücünü halktan alıyormuş! Ecevit'in bu şekildeki aşırı demagojik propagandasının nedeni, onun çürümeye ve yok olmaya doğru giden düzenin bir politikacısı olmasındandır.

Faşist-feodal zorbalık tarafından siyaset dışı tutulan emekçilerin var olduğu bir ülkede, milyonların yoksul köylülük, feodal bağımlılık içinde yaşadığı bir ülkede, faşist yasa ve kurumların emekçilere burjuva hak ve özgürlükleri tanımadığı bir siyasi yaşamda, emekçilerin yoksunluğuyla halk iktidarı olmaz. Ve hem de kapitalizm şartlarında.

Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını gerçekleştirmesinin engellendiği azgın ulusal baskı ve asimilasyon politikasının izlendiği Kürdistan halkının karşısına geçip Ecevit, bu demagojik propagandasını yapabiliyor.

Halk iktidarı ancak, emeğin gaspının ortadan kaldırıldığı, militarist ve bürokratik devlet mekanizmasının parçalanıp gerçek demokrasinin sağlandığı, emekçi kitlelerin hiçbir baskı altında olmadan özgür iradelerini kullanabildikleri bir düzende oluşturulabilir. Bir yandan faşist-feodal diktatörlük, diğer yandan halk iktidarının oluşturulması- bu kaba demagojiden başka neyi ifade eder?

Ecevit, burjuva demokratik anlamda dahi siyasi yaşam dışına itilen kitlelerle alay ediyor. Kendini işbaşına getirenin halk olmadığını çok iyi biliyor. Ecevit'i işbaşına getirenler, emperyalistler ve gericilerdir, bu herkesin bildiği bir gerçektir. Ecevit'in hükümet kurması tamamen devrimci mücadelenin yükseldiği şartlarda reformist demagojinin bunu engelleme şansına sahip olmasına bağlıydı. CHP reformizminin kitleler üstündeki reformist etkinliği, gerici egemen sınıfların devrimi bastırma yönünde önemli bir silahıydı. Bunun için gericilik CHP reformizmine sığındı ve onun hükümet kurmasını sağladı. Gericiliğin çıkarı doğrultusunda MC hükümetlerinin kolayca yerine getiremeyeceği görevleri Ecevit hükümeti yaptı.

Kitlelerin artık Ecevit reformizminden kopmaya başlaması karşısında gerici egemen sınıflar bu defa başka hükümetler aramaya çalışıyor. İşte bu arayış, Ecevit'e çeşitli demagojik manevralar yapma imkanı tanıyor. Ve hâlâ gericiliğe reformist demagojiyle kitlelerin mücadelesini ezebileceğini göstermeye çalışıyor.

GERÇEKLERİ ÖRTBAS ETMEK İÇİN GÖSTERİLEN ÇABA

Oysa o düzenlediği Doğu mitinglerinde bu gerçekleri örtbas edebilmek için özel çaba harcadı. Doğu'daki emekçilere nasıl hizmetler götürdüğünü ve götürmeye çalıştığını ballandıra ballandıra anlattı. Götürülen hizmet, sıkıyönetimden başka bir şey olmadığı halde. Bir-iki tane hayvanı dahi zor besleyen Doğulu insanın karşısına geçip, onları hayvanlarını nasıl iyi fiyatla satın aldığının propagandasını yaptı. Aç susuz, sefalet içinde yaşayan, az topraklı ve topraksız köylüye mallarını satmak için pazarlama yöntemlerinin düzeltildiği yolunda demagojik propaganda yapılıyor. Hem de Ağrı, Van gibi feodal toprak ağalarının, şeyhliğin, aşiret ilişkilerinin en güçlü olduğu bölgelerde, yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük talebi gözardı edilerek. Ecevit, ne yaparsa yapsın, Doğu'daki yoksul köylülüğün talebi, toprak ağalığının tasfiye edilmesi, toprak ve özgürlüğe kavuşmaktır. O, bu talebin yerine hayvanların iyi fiyatla satın alınması talebini geçirerek aslında yine zengin köylülüğün ve hayvan yetiştiren toprak ağalarının yardımına koşuyor. Sanki celeplerin yerine hayvanları et kombinalarının almasıyla ülke çapında et fiyatları düştü? Ne değişti? Komprador tekelci devletin reklamını yapmak ve onu halktan yana göstermek için demagojik propaganda yapılıyor, hem de asıl hayvan alıcısı olan ve bankalar tarafından desteklenen hayvan ithalat ve ihracatçılarına hiç dokunmadıkları ortadayken.

Ecevit'in Doğu gezisinde diğer üzerinde durduğu bir konu, Doğu'nun kalkınmasını baş görev edindiğiydi. Doğu dahil yurdun tüm bölgelerini emperyalist sömürü ve yağmaya açan, ülkede yaratılan değerlere emperyalistlerin en ucuz şekilde el koymasını sağlayan Ecevit, Doğu'nun toplumsal kalkınmasını baş görev edindiğini ileri sürebiliyor. Hem de emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmi ve feodal kalıntıları yaşatarak, montaj sanayini ayakta tutarak, üretici güçlerin gelişmesini önleyen üretim ilişkilerini muhafaza ederek, Doğu'nun toplumsal ilerlemesinin emperyalizm şartlarında sağlanamayacağı açık bir gerçektir.

Ecevit, tüm gerici siyasetçiler gibi yalan söylüyor. Onun izlediği sınıf politikası ile, ne Doğu'nun ne de genel olarak ülkenin toplumsal kalkınması mümkün değildir. Toplumsal ilerlemeyi sağlayan esas olarak üretim araçlarının üretimidir. Emperyalizmin çıkarı doğrultusunda bir politika izleyen Ecevit, üretim araçlarının üretimini köstekleyenlerin içinde yer alıyor. Ecevit'in Doğu'da temelini attığı fabrikaların tümü, emperyalizme bağımlı tüketimle ilgili sanayi kollarıdır. Bu sanayi kolları, emperyalistler ve gerici sınıflara ucuz fiyatla tüketim maddeleri üretmekle görevlidir. Tabii ki, bu, yoksul Doğu emekçilerinin sırtından sağlanacak olan aşırı artı değer sömürüsü ile gerçekleşir. İşte Ecevit'in Doğu'nun yoksul halkına sunduğu "refah" budur!

Ecevit, sıkıyönetimin kalkmasını isteyen Kürdistan'daki halka sıkıyönetimin güleryüzlü olduğunu söylüyor. Oysa Türkiye Kürdistanında yaşayan insanlar, sıkıyönetimin yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini ezmek ve Kürt halkının KKTH'nın gerçekleşmesini engellemek için ilan edildiğini çok iyi biliyor. Onlar "güleryüzlü" sıkıyönetimin, jandarma komandolarının köylere yaptığı ani baskınlar ve çekilen meydan dayakları olduğunu çok iyi biliyorlar.

Ecevit, hangi demagojiye başvurursa vursun, onun halk düşmanı reformist politikası açığa çıkmıştır. Bu iflas eden reformist programı hiçbir demagojik propaganda kurtaramayacaktır; revizyonistlerin her zamanki yardımı bile...

Oy yok

Baş.ta.sa.8'de

delenin hedefleri arasındadır. Parlamento sayı hesabıyla, ona dayanarak, devleti ve sınıf dayanaklarını hedeflemeden, sahte faşizm'mi-reformizm mi gibi alternatiflerle faşizme karşı mücadele edilemez, faşist diktatörlüğün destekçiliği yapılabilir. Böylesi anlayışlara ve temsilcisi düzen partilerine verilecek her oy faşist diktatörlüğün işine yarayacak, onun sağlamlaşmasına hizmet edecektir.

Seçimlere katılan bütün partiler genel olarak burjuvaziye hizmet etmelerinin yanında, demokrasiyi de savunmuyor, mevcut düzen ve devlet çerçevesini, bu çerçevede mücadeleyi esas alıyorlar. Faşizme karşı sözleri sahtedir, onu güçlendiriyorlar. Bir kısmı bunu doğrudan yapıyor, bir kısmı dolaylı olarak. Hiçbirine oy yok.

Devrim propagandası yaygınlaştırılmalıdır. Parlamentoyu, seçimleri, katılan ya da katılanları destekleyen tüm faşist, revizyonist, reformist partileri teşhir edelim. Başta işçi sınıfı olmak üzere halkın devrimci taleplerini savunup yaygınlaştıralım.

MHP'li

Baş.ta.sa.1'de

Bunun üzerine GAMA'da çalışan maden işçilerinden 700 kişilik bir grup yürüyüşe geçerek faşist saldırıları kınadı. Manisa ve İzmir'den çağrılan polisler bu yürüyüş sonrasında Soma'ya gelerek emekçi halk üzerinde yeni bir terör estirdiler. Bunlardan güç alan MHP'li faşistler 18-19 Temmuz günleri GAMA'da çalışan iki işçi temsilcisini yaraladılar. Bunun üzerine GAMA'da çalışan 2000 işçi ayağa kalktı. İşçiler işyerinden kalkarak hükümet konağı önüne kadar yürüyüş yaptılar. 'MHP, ÜGD Kapatılsın; Kontr-gerilla Dağıtılsın', 'Faşist Katillerden Hesap Sorulsun' sloganlarını attılar. Hükümet konağının önünde polis ve jandarma işçilere azgınca saldırdı. Birçok işçi yaralandı, 150 işçi gözaltına alındı.

Ama bu saldırı Soma'nın yiğit işçilerinin ve halkının gözünü korkutmadı. Tersine onlar sivil faşist çeteler ile resmi faşistler arasındaki ilişkiyi ve bunların kime hizmet ettiğini daha iyi kavradılar.

ADANA'DA FAŞİSTLER BAZI MAHALLELERE GİREMİYOR

Adana'nın birçok mahalle ve semtinden sivil faşist çeteler, emekçi halkın gelişen anti-faşist mücadelesi sonunda atılmışlardır. Ayrıca gene öğrenci gençliğin militan anti-faşist mücadelesinin bir sonucu olarak eli kanlı MHP'li çeteler birçok okula ayak dahi basamamaktadırlar. Sıkıyönetim vb. gibi faşist diktatörlüğün bütün kurumları ve siyasi baskı araçları sivil cinayet mangalarının arkasında olduğu halde bu böyledir...

Son dönemde, özellikle sıkıyönetim ilanından bu yana sivil faşist cinayet mangaları Adana'da onlarca devrimci ve yurtseveri katletmişler, bir o kadarını da yaralamışlardır. Bir kahvenin MHP'li caniler tarafından iki defa taranması sonunda dokuz yurtsever öldürülmüştür. Son olarak da, 8 Temmuz'da Hasan Bal adlı bir yurtsever devrimci bu cinayet mangaları tarafından alçakça kurulan bir pusu ile katledilmiştir.

Sivil faşist çeteler bu cinayetleri düzenlerken sıkıyönetimden açıkça güç almakta, onun kanatları altında faaliyet göstermektedirler. Bu durum Adana'da başından itibaren açık bir şekilde gözlenebilmektedir. Sıkıyönetim birlikleri genel olarak sivil faşist çetelerin faaliyet gösteremedikleri, devrimcilerin ve emekçi halkın yoğun olarak bulundukları ve anti-faşist potansiyelin yüksek olduğu semtlerde bulunmakta, buralarda sürekli devriye gezerek gece-gündüz arama yapmaktadırlar. Fakat faşist katillerin ellerini-kollarını sallayarak gezdikleri ve gece-gündüz cinayet işledikleri yerlere (örneğin Yurt Mahallesine) ya hiç uğramamakta, ya da arada bir uğramaktadırlar. Uğradıkları zaman da devrimcileri ve emekçileri gözaltına alarak görevlerini yerine getirmektedirler. Faşist cinayet ve katliamların elabaşıları ise, her yerde olduğu gibi ya hiç "bulunamamakta" ya istisnai olarak yakalananlar ise "delil yetersizliğinden" hemen serbest bırakılmaktadırlar.

Bugüne kadar bunun birçok örneği görülmüştür ve bizzat Adanalı işçi ve emekçiler tarafından yaşanmıştır.

Elbette Adana'da sivil faşist çetelerin sıkıyönetimin koltuğu altında bu denli açık ve pervasız faaliyetleri ve katliamları emekçi halkın ve devrimci ve yurtseverlerin anti-faşist mücadelesini, onun ezilip bastırılmasını hedef almaktadır.

Ama bütün bunlara rağmen, sivil faşist çeteler tecrit olmaktan ve bir avuç kalmaktan kurtulamamakta ve kurtulamayacaklardır. Daha şimdiden, devrimcilerin güç ve eylem birliği ve emekçi halkın anti-faşist mücadelesinin gelişmesi sonunda, birçok semt ve okulda MHP'li faşistler tamamen tecrit edilmişlerdir. Bu alanlara adımlarını dahi atamamaktadırlar. Bugün Adana'da öğrenci gençliğin anti-faşist mücadelesinin gelişmesi sonunda sivil faşist çetelerin ayaklarını basabildikleri ve faaliyet gösterebildikleri okul hemen hemen yok gibidir. Bunların en son ellerinde bulundurdukları ve üslendikleri Eğitim Enstitüsünden-yedi-sekiz yurtseveri katletmelerine rağmen bile son bir yıl içinde sökülüp atılmışlardır.

ANKARA'DA BAZI SEMTLERDE FAŞİSTLERİN TECRİT EDİLMESİ

Ankara'da sivil faşist cinayet şebekeleri, proleter devrimcilerin önderliğinde son bir yılda verilen emekçi halkın anti-faşist mücadelesi sonunda Mamak ve Tepecik Mahallelerinde iyice tecrit edildiler ve alanlardan sökülüp atıldılar. Bunun üzerine, tecriti kırmak için yeni kurulmakta olan Ege Mahallesine yerleşmeye, bu mahallede faaliyet göstermeye başladılar. Çünkü yeni kurulmakta olan Ege gecekondu mahallesi halkı da anti-faşisttir ve bu alanda da anti-faşist mücadele yüksektir. Faşistler... bu mahalleye bu alandaki anti-faşist mücadeleyi bastırmak ve ezmek için yerleştiler. Ama hevesleri kursaklarında kaldı.

30 Haziran tarihinde sivil faşist çeteler otomatik silahlarla halka saldırdılar. Ama halk ve halk gençliği onlara gereken cevabı vermekte gecikmedi. Bu saldırı, emekçi halkın, halk gençliğinin ve özellikle emekçi kadınların militan karşı koyuşu ile püskürtüldü. Tam bu sırada olay yerine gelen polis ve jandarma, ellerinde silahları ile bir köşede bekleyen faşistleri görmezlikten gelerek halka ve emekçi kadınlara karşı saldırıya geçti. Fakat polisin ve jandarmanın saldırısı da Ege Mahallesi halkı ve devrimciler tarafından püskürtüldü.

Bu olaydan sonra mahalleyi saran sıkıyönetimin militarist güçleri tek tek evlerde arama yaptı ve onlarca emekçiyi ve devrimciyi döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınanların üçünden bugüne kadar bir haber alınamamıştır.

Ama Ege Mahallesi halkı ve bütün Ankaralı emekçiler, resmi ve sivil faşist cinayet mangalarının saldırı ve katliamları önünde boyun eğmeyecektir. Onları bütün mahalle ve alanlardan sürüp çıkaracaktır.

Gençlik

Baş.ta.sa.1'de

Adana gençliği 1968 Dolmabahçe Direnişinin geleneğini yaşattı ve 15 Temmuz'da Adana'nın emekçi semtlerinden biri olan Barkal'da yasa dışı bir miting ve yürüyüş düzenlendi.

Yürüyüş ve mitinge çoğunluğunu emekçi gençliğin oluşturduğu 700 kişi katıldı.

Yürüyüş ve miting öncesinde Yurtsever Devrimci Gençlik Adana'nın birçok semtini ve anacaddelerini duvar yazıları ve afişleri ile donattı.

15 Temmuzda yapılan miting ve yürüyüş Barkal'ın en geniş caddesinin Adana-Mersin yoluyla birleştiği noktada başladı. Pankart açılarak başlanan yürüyüşe katılanların sayısı 700'ün üzerindeydi. Çeşitli sloganların atıldığı yasa dışı miting ve yürüyüş 25-30 dakika sürdü.

Miting ve yürüyüş sırasında gösterive yanaşmaya dahi cesaret edemeyen polis ve jandarma, mitingin dağılmasından sonra saldırıya geçti. Gözü dönmüş resmi faşistler ana sokaklara dağılan gençlerin ve emekçilerin üzerine makinalı tüfeklerle ateş açtı. Fakat gençliğin kararlı ve militan direnişi karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Çatışma sonunda 12 yurtsever devrimci gözaltına alındı.

İSTANBUL

İstanbul Yurtsever Devrimci Gençliği 1968-Dolmabahçe Direnişinin devrimci geleneğini 19 Temmuzda yaptığı bir gösteri ile yaşattı. Yüzlerce gencin katıldığı yasa dışı gösteri Karaköy'de yapıldı.

Al birini

Baş.ta.sa.1'de

Dün MHP'yi aklamada ve MİT, Kontr-gerilla gibi resmi cinayet örgütlerini gözlerden gizlemede bütün gericilikle birleşen TKP ve TİKP sosyal-faşistleri, bugün de aynı politikalarını sürdürmekte ve emekçi halkın yükselen anti-faşist mücadelesinin özünü ve hedefini saptırmak için birbirleriyle yarışmaktadırlar.

Son bir haftanın POLİTİKA ve AYDINLIK gazetelerinin sadece başlıklarına şöyle bir göz atanlar bunu rahatlıkla görebileceklerdir. Gerek POLİTİKA ve gerekse AYDINLIK, faşist MHP'yi ve onun yan kuruluşlarını kapatması için sıkıyönetim komutanlarına, faşist-feodal devletin yüksek yargı kurumlarına ve gerici CHP hükümetine çağrı yapmakta, faşist devlete faşizmi tasfiye etme görevi yüklemektedirler. Böylece bir yandan MİT ve Kontr gerilla gibi resmi faşist kurumları -ki bunların adını dahi anmıyorlar- gözlerden gizlemeye çalışırken, bir yandan da sıkıyönetim gibi egemen sınıfların yeni baskı aracını anti-faşist olarak lanse etmektedirler. Sıkıyönetimin MHP'ye karşı ilan edildiği tespitinde birleşmektedirler. CHP reformizmini anti-faşist bir güç olarak, faşizmin alternatifi olarak lanse ederek egemen sınıfların gerici CHP hükümeti eliyle yürüttüğü uygulamayı desteklemektedirler.

TKP ve TİKP sosyal-faşistlerinin bu propagandayı bugün özellikle yoğunlaştırmış olmaları, onların gericiliğin ve faşizmin ortaya dökülen pisliklerini kapamaya çalışmalarından ve emekçi halkın bütün cinayet odaklarını hedef alan anti-faşist mücadelesini saptırmak istemelerinden ileri gelmektedir.

Aslında bundan doğal bir şey olamaz. Çünkü TKP de TİKP de komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarına ve politikasını savunan ve faşist devleti yaşatmayı temel hedef olarak önlerine koyan iki karşı-devrimci mihraktır.

Bu bakımdan da olsa olsa görevlerini "icra ediyorlar" diyebiliriz.

Patronu

Baş.ta.sa.1'de

engellemek amacıyla fabrika kapısına jandarma diktirmişler ama bunun üzerine işçiler üretimi yavaşlatınca, patron jandarmaları kapıdan kaldırmak zorunda kalmıştır.

Son iki ay içinde Parsan'da beş işçi işten atılmasına rağmen, Maden-İş ağaları, bu işten atılmalar karşısında ölü sessizliğine gömülmüş ve işten atılmaları savunmuşlardır.

Maden-İş'in sendika ağaları bütün bu yaptıklarıyla da yetinmemişler, yedi devrimci işçiyi sendikadan ihraç etmişlerdir. Üyelikleri alınan işçiler ayrıca sendika ağaları tarafından patrona bildirilmiş, böylece bu işçilerin işten atılması için patrona göz kırpılmıştır. Yedi devrimci Parsan işçisinin üyelikten atılmalarına ilişkin kararın altında sahte TKP'li Murat Tokmak ve Mehmet Ertürk'ün imzaları bulunmaktadır.

Sosyal-faşist sendika ağalarının ve patronların bütün karşı-devrimci çabalarına rağmen Devrimci Demir-İş'in Parsan'daki mücadelesi bütün 4. Bölgeyi ve 25. Bölgeyi sarmıştır. Presiz'de, Tezsan'da, Klinger'de, 'Aksan ve Oto Par'da sınıf sendikası için mücadelenin kıvılcımları şimdiden yanmaya başlamıştır.

MHP'nin

Baş.ta.sa.1'de

ülkücüden sonra, Kars MHP İl Başkanı cebinde MHP'den istifa ettiğine dair bir kağıt olduğu halde ölü bulundu.

MHP bu derece köşeye sıkışmışken Türkeş şimdilik yurt dışına kaçarak, hedef olmaktan kurtulmaya çalıştı. Ancak MHP'yi sanık sandalyesine oturtacak suç dosyası yeterince dolmuştur. Savcılar, mahkemeler ne derse desin, Türkiye halkı MHP hakkında hükmünü vermiştir. Emekçi halkımız tüm engellere rağmen bu cinayet yuvasının defterini mutlaka dürecektir.

Toplumsal Anlaşma

Baş.ta.sa.1'de

getirecek", kısacası yükselen işçi mücadelesini yozlaştıracak ve ezecek maddeleri uygulayamamış, uygulamaya kalktığı yerlerde de başarısızlığa uğramıştır. Bu nedenledir ki, şimdi sendika ağaları ve hükümet, kapalı kapılar arkasında daha sinsi planlarla bu ihanet anlaşmasını uygulanabilir bir biçime sokmaya ve bunu özel sektörü de kapsayacak biçimde genişletmeye çalışmaktadırlar.

BİR YILLIK UYGULAMA, "TOPLUMSAL ANLAŞMA"NIN GERÇEK NİTELİĞİNİ ORTAYA ÇIKARMIŞTIR

Reformcu bir laf kalabalığı arkasında sıradan pek çok işçinin kafasını karıştıracak bir biçimde sunulan "Toplumsal Anlaşma" bir yıllık uygulama içinde deşifre olmuş, başlangıçta birçok kişi tarafından savunulurken bugün hükümet ve birkaç sendika ağası dışında savunucusu kalmamıştır.

Çünkü görülmüştür ki;

a) "Toplumsal Anlaşma" çerçevesinde imzalanan bütün toplusözleşmeler de saat ücretlerine verilen zamlar 15 TL'sını ("Toplumsal Anlaşma'nın üst sınırı) aşmamıştır. Bu da ücretlerde ortalama % 35 bir yükselmeye tekabül etmektedir. Yalnızca 1978'de fiyatların % 70 dolayında bir artış gösterdiği göz önüne alındığında iki yıllık zammı bir yıldaki fiyat artışları alıp götürmüştür.

b) "Üretimin artırılması" gibi masum bir maddenin neyi kastettiği açıkça görülmüş, bunun sömürünün artırılması, işçilerin daha çok ve daha yoğun çalıştırılması anlamından başka bir anlama gelmediği görülmüştür. İşçilerin mesaiye ve pazar çalışmasına zorlanması, prim sisteminin yaygınlaştırılıp, "mükemmelleştirilmeye" yönelinmesi, yemek saatinde makinaların bağlanmaması, toplu işten çıkarmalar ve çıkarılan işçilerin işini de diğer işçilere yaptırılmaya zorlanması, işçilerin görevleri olamayan işlerde çalıştırılması vb. üretimin artırılmasının yöntemleri olarak ortaya çıkmıştır.

c) İşçilerden kesilecek "yatırım fon"larıyla, "yeni fabrikalar" kurularak işsizliğin önleneceği iddiası ile, işçilerin sınıf dayanışması güdülerinin istismar edilmeye çalışılması iflas etmiştir. Çünkü işçiler görmüştür ki, bu tam bir uyutmacadır. "Toplumsal Anlaşma" değil, gelecekte işsizliği önleme daha bu günden onbinlerce işçiyi işsiz bırakmıştır. KİT'ler zarar ediyor, bunun nedeni de çok işçi çalıştırmasıdır gerekçesi arkasında onbinlerce işçi sokağa atılmıştır.

d) Bilindiği gibi "Toplumsal Anlaşma"nın amacı işçi sınıfını ekonomik olarak daha çok köleleştirmekten ibaret değildir. O, aynı zamanda, "yatırım fonu", "kârdan pay" ve "yönetime katılma" gibi kurumlarla işçi sınıfını ideolojik olarak da köleleştirmeye çalışmaktadır. Ne var ki, hükümet ve sendika ağaları bu konularda bir uygulamaya girememiştir. Bunun benzeri bir uygulamanın sürdüğü İSDEMİR'de ise, işçiler bu uygulamaya tepki göstermiş, "yatırım fonuna" para kesilmemesini istemişlerdir. Ve sonuçta bu eski uygulama da atıl hale gelmiştir.

e) Toplusözleşmeyi tam bir danışıklı döğüşe indirgeyen, işçileri toplusözleşmenin tamamen dışına çıkaran "üçlü komite" vb. grev kırıcı kurumların yasallaştırılması girişimi şimdilik de olsa başarısızlığa uğramış, hükümet hazırladığı yasa tasarısını çıkarmaya cesaret edememiştir.

"Toplumsal Anlaşma"nın uygulanmasında ücret artışlarının sınırlandırılmasını bir yana bırakırsak, hükümet ve sendika ağaları başarısızlığa uğramıştır. Kuşkusuz bu karşı-devrimci saldırının başarısızlığa uğratılmasında en önemli rolü işçi sınıfımız oynamıştır. Proleter devrimcilerin önderliğinde örgütlenen birkaç gösteri ve bu anlaşma çerçevesinde imzalanan anlaşmaları protesto eden İzmir tütün işçileri direnişi gibi birkaç direnişi bir yana bırakırsak grev, vb. biçiminde bir direniş olmamıştır. Ancak her yerde her gün derinleşen bir hoşnutsuzluk baş göstermiş, özellikle pirim uygulamasının yaygınlaştırılmaya girişilmesiyle, tepkiler yoğunlaşmaya başlamıştır.

Öte yandan bu bir yıl içinde "Toplumsal Anlaşma"nın sahte ve gerçek muhalifleri açıkça ortaya çıkmış, özellikle başlangıçta "Toplumsal Anlaşmanın" ilkelerine uymayacağını ilan eden faşist ve revizyonist sendika ağaları "Toplumsal Anlaşma" çerçevesinde sözleşmelere imza atarak bir kez daha ihanetlerini belgelemişlerdir. Başta DY olmak üzere ortayolcu akımlar ise ne yapacağına karar verememenin ıstırabı içinde şaşkın bir vaziyette dolaşmaktadır.

"Toplumsal Anlaşma"nın imzalanmasından 1 yıl sonra şu bir gerçektir ki; işçi sınıfımız bu ihanet anlaşmasının niteliği konusunda dünden daha bilinçlidir ve her soydan, sendika ağasının "Toplumsal Anlaşma"nın baş destekçisi olduğu hayat tarafından doğrulanmıştır. Ve işçi sınıfımız, bütün burjuva sendikalarının tek gerçek alternatifi olan sınıf sendikalarına, DSM'lere sahip olmuştur. Bu olumlu koşullar onun mücadelesini daha da ilerletecek, önüne kurulacak tuzakları bozmasını kolaylaştıracak ve "Toplumsal Anlaşma"yı yırtması için elverişli ortamı sağlayacaktır.

CHP

Baş.ta.sa.8'de

ma" denilen işçileri köleleştirme oyunlarını tezgahlayarak, burjuvazinin, tekellerin çıkarlarından başka bir şey savunulmaz, "bunalımları aşarız" sloganı demagoji olmaktan ileri gitmez.

Daha da önemlisi mevcut devleti güçlendirmeye çalışan, kitle mücadelelerini nasıl ezebilirim diye kafa patlatan, ilan ettiği sıkıyönetimin "demokratik" mermi, süngü ve dipçikle estirdiği terörü, dernek kapatmaları, yayın yasaklarını vb. metheden CHP reformizmi, bu düzene muhalif olamaz, olmamıştır.

FAŞİST ODAKLAR NASIL DAĞITILIR?

Ya CHP'nin faşist odakları dağıtma demagojisine ne demeli? 77 seçimleri öncesi, bu, CHP reformizminin en çok üzerinde durduğu konu idi. O, anaların gözyaşlarını, halkın anti-faşist özlemlerini istismar ederek oy toplamıştı. Ne yaptı? MHP'ye el uzattı. MİT ve Kontr-gerillayı savunmaya başladı. Devleti savunmaktan zaten hiçbir zaman geri durmamıştı. Daha üç gün önce MHP ile diyalog çağrısına olumlu cevap veren CHP, "Terörün ve akan kanların kaynağı MHP, demokrasi ve barışın dostu olamaz" propagandası yaparsa kimi aldatacak? CHP'nin "Faşist odaklar dağıtılacak, faşizm iktidar olamayacak" şeklinde bir demagojisine ise kargalar bile güler. Faşizm zaten iktidardadır, CHP de faşist diktatörlüğün koltuk değneği rolünü oynamaktadır.

Faşizmin iktidarda olması sorununu bir yana bırakalım. Peki faşist odaklar nasıl dağıtılabilir? MHP ve ÜGD'ye karşı gözboyayıcı sözler ve hadi diyelim tedbirlerle faşist odaklar dağıtılabilir mi?

Tek başına MHP dağıtılamaz, MHP kapatılsa, faşist hareket yok edilmiş ve faşist odaklar dağıtılmış olmaz. MHP, özellikle MİT ile, Kontr-gerilla ile, siyasi polis ve toplum polisi teşkilatlarıyla, jandarma komando birlikleriyle iç içedir. Bunlardan tek başına birinin dağıtılması hiçbir anlam ifade etmez, bu ancak göstermelik bir "dağıtma" olur. MHP kapatılabilir ama onun örneğin Milliyetçi Felaket Partisi olarak "yeniden" kurulması, faşizme ve onun sınıf dayanaklarına karşı genel bir saldırı olmadan, faşist örgütler kaynaklarıyla birlikte halkın devrimci şiddetiyle dağıtılmadan, kaçınılmazdır. MHP'ye karşı MİT'i savunan, siyasi polisin güçlendirilmesini ve yeni araç ve gereçlerle takviye edilmesini vb. savunan ve bu doğrultuda davranan CHP reformizmi, faşist odakları dağıtamaz. Böyle bir iddia, kitlelerin anti-faşist nefretini istismar ederek kaybedeceği oyları azaltmaya, iflasını geciktirmeye çalışan reformizmin adi bir demagojisinden başka bir şey olmayacaktır.

Faşizmin kaynağı tekelci kapitalizmdir. Faşizmin ülkemizdeki sınıf dayanakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Bunları genel olarak emperyalistler desteklemektedirler. Doğrudan bu sınıfları hedef almayan, onların ekonomik ve siyasi iktidarlarına son vermeyi amaçlamayan her türlü öneri, tedbir vb. sahte anti-faşistliktir. Burjuva devlete karşı mücadele edilmeden, faşizme karşı mücadele edilemez, faşizm tehlikesi, ortadan kaldırılamaz. Faşist çeteleri destekleyen, yönlendirip, örgütlendiren, finanse eden baş güç devlettir. Burjuva devlete dayanarak, MHP'ye karşı sözde anti-faşist demagojilerle faşist odakların dağıtılması imkansız olduğu gibi, giderek bu tür demagojilere inanan kişilerin sayısı da CHP reformistlerinin sandıklarından daha çoktur.

Faşist odakların dağıtılması, kitlelerin başta gelen taleplerinden biri olarak proleter devrimciler tarafından savunulmaktadır. Bu faşist yuvaları dağılmaktan kimsenin, demagojileriyle Ecevit'in bile kurtaramayacağı da açıktır. Onlar, tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının düzen ve devletini yere çalmaya yönlendirilen halkın, çeşitli faşist yuvalardan biri lehine hayal beslemeyen kitlevi mücadelesiyle parçalanıp dağıtılacaklardır. Yargıtay vb. yollarla, düzen ve devletin sınırları içine hapsolan bir mücadeleyle değil, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, mahallelerde örgütlü silahlı halkın güçlü mücadelesiyle faşist yuvalar dağıtılabilir, dağıtılacaktır.

Hedef, devrimci işçi-köylü diktatörlüğüdür ve buraya faşist odakları dağıta dağıta varılacaktır.

CHP REFORMİZMİNİN AMACI :

CHP reformizmi ve onun başı Ecevit ise, çok yönlü bir oyun oynamaktadır. O, bir yandan, Van Mitinginde olduğu gibi kitlelerin faşist MHP ve ÜGD'ye karşı yönelen nefretini söndürmeye çalışmakta, "MHP ve ÜGD kapatılacak da ne olacak" demekte, onları yumuşakça aklamaya yönelmektedir. Bunu da sözde tek başına MHP ve ÜGD'nin kapatılmasının yetersiz olacağı, kaynağa inmek gerektiği gibi demagojilerle gizlemek istiyor. Faşist odakların dağıtılmasının MHP ve ÜGD'nin kapatılmasına indirgenemeyeceği, kuşkusuz doğrudur, ama Ecevit'in kaynak olarak gösterdiği ile sözde faşist odakları "dağıtma" yöntemi kitleleri aldatmanın araçlarından başka bir şey değildir. Kaynak devlet iken, onun sınıfsal dayanakları iken MHP, MİT vb. ile iç içeyken; Ecevit kaynağın Demirel'in zihniyeti olduğunu söyleyerek, o zihniyetin ve onun faaliyetinin de kaynağı olan faşizmin asıl kaynağını gözlerden gizlemeye çalışmaktadır.

Diğer yandan CHP reformizmi, bu sözde anti-faşist demagojiyle T'K'P, TİP, TSİP gibi revizyonistlerin açık desteğine almaya, onların kendisini desteklemelerini kolaylaştırmaya çalışmaktadır. Çünkü bu modern revizyonistlerin kitleleri uyutma platformu da sözde koyu bir anti-faşist platform olarak lanse ettikleri, MHP, ÜGD faşist çetelerinin, sınıf dayanaklarıyla birlikte burjuva devlet ve onun MİT, siyasi polis gibi kurumları korunurken tek başlarına "dağıtılması" platformudur ve onlar zaten CHP reformizmini desteklemektedirler, seçimlerde de desteklemeye hazırdırlar.

Önümüzdeki seçimde hiç kimse kitlelerin taleplerini görmezlikten gelemeyecek, herkes bu talepleri istismar etmenin türlü kombinezonlarına başvuracaktır. Bütün gericilerin amacı, gitgide devrim hedefine yönelmeye başlayan halkın emperyalizme, mevcut düzene, faşizme karşı mücadelesini yozlaştırmak, pasifize etmek ve bastırmaktır. Ama başta proleter devrimciler olmak üzere devrimciler de boş durmuyorlar, halkın acil taleplerinden kalkarak yükselen mücadeleyi devrim hedefine kanalize etmeye çalışıyorlar. Ve gelecek bu mücadelenindir.

Komprador

Baş.ta.sa.5'de

dır.

Ülkemizde sahte toprak reformu girişimlerinin dahi iflas etmesinin nedeni feodal toprak ağalarının emperyalizm ve komprador burjuvaziyle kurduğu gerici ittifaktır.

İTFAİYECİ ROLÜ OYNAYANLAR

Emperyalist sömürünün sosyal temellerinden birini teşkil eden toprak ağalığı düzeninin, modern revizyonistler tarafından örtbas edilmesinin nedeni onların toprak ağalarının bir parçası olmalarıdır. Revizyonistler, toprak ağalığı ülkede yoktur diyorlar, köylülük serflik ilişkilerinden kurtulmuştur yaygaralarıyla ya toprak ağalığının varlığını gizleyip yoksul köylülüğün mücadelesini saptırıyorlar veya toprak ağalığının inkar edilemeyeceği bölgelerde ise faşist diktatörlük altında köylülüğe toprak dağıtılabileceği yolunda yoğun demagojik propaganda yapıyorlar.

Bu yöntemlerle yoksul köylülüğün toprağa kavuşmayacağı açıktır. Yoksul köylülük toprak devrimi yoluyla toprak ve özgürlüğü elde edebilir. İşte gericiliğin dostu revizyonistler bu gerçeği örtbas ediyorlar.

Toprak ağalığının sadık uşağı revizyonistler, sayesinde, bugün yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük talebinin gerçekleşmesini hedefleyen propaganda ve ajitasyon faaliyetleri çok cılız bir düzeye inmiştir. 1971 öncesi bu konuda propaganda ve ajitasyon daha yoğundu.

Gericilik, toprak ve özgürlük mücadelesini revizyonizme ve Troçkizme dayanarak önemli ölçüde geriletmiş durumdadır. Troçkizmin ve revizyonizmin etkisi altında olan Devrimci Yol, Kurtuluş vb. gibi ortayolcu akımlar emperyalizm, feodalizmi tasfiye etmiştir veya ediyormuş propagandası yaparak köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesi karşısında itfaiyeci görevi görüyorlar. İşte bu çabalar ve bu yaygın gerici propagandalar, faşist diktatörlüğün ve toprak ağalarının köylülüğün mücadelesini kolayca sessizliğe boğabilmesine yardım ediyor. Kendiliğinden patlak veren köylülüğün topraklara el koyma mücadelesi, eskiye oranla yoğunlaşmasına rağmen, hiç olmamış gibi gösteriliyor. Böylece bu yöntemlerle de Türkiye'de toprak ve özgürlük mücadelesinin cılız olduğu da kanıtlanmış olunuyor.

Kürt komprador ve toprak ağalarının faşist ve feodal, Özgürlük Yolu, Apocular gibi akımları ve feodal-burjuva reformist milliyetçi Kürt akımları (ki bunlar, Rızgari, TKDP, Tekoşin, Kava gibi akımlardır) Kürdistan'ta feodalizmin olmadığını ileri sürüp Kürt yoksul köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesine karşı çıkıyorlar.

Bu feodal-burjuva akımlarına göre, toprak ağalarına karşı Kürt köylülüğünün mücadelesi, sömürgeciliğe karşı Kürt ulusunun birliğini parçalama fonksiyonunu oynuyor. Bu feodal-burjuvaların anladığı "ulusal birlik" toprak ağalarının birliği ve köylülük üzerindeki sömürü ve egemenliğidir. Kaldı ki, feodalizme karşı mücadele, ulusal birliği parçalamak bir yana, uluslaşmayı hızlandıran bir karaktere sahiptir. Kürt reformcu, gerici milliyetçilerin, gerçek sömürgeciliğe karşı olmadıkları, feodal toprak ağalarını savunmalarıyla ortaya çıkıyor. Çünkü çağımıza damgasını vuran sömürgecilik emperyalist sömürgeciliktir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bu sömürgeciliğin gerçekleşmesinin sosyal temeli de toprak ağalığıdır. Bu, Kürdistan'da da böyledir.

Kürt burjuva-feodaller sömürgeciliğin biçimsel değişiklikleriyle toprak ağalarının egemenliğini sürdürmeyi esas amaç haline getirmişlerdir. Anti-feodal mücadeleye karşı çıkan sahte anti-sömürgecilerin sloganı: "Bugün gündemde olan ulusal kurtuluştur ve bu sağlandıktan sonra ancak feodalizm tasfiye edilebilir"dir. Oysa çağımızda sömürgeciliğe karşı gerçek mücadele toprak devriminin temelleri üzerinde yükselmek zorundadır. Kürt gericiliğine karşı, anti-feodal mücadeleyi içermeyen bir mücadeleyle ulusların kaderlerini tayin hakkının gerçek anlamıyla elde edilmesi gerçekleşemez.

Çağımızda genel olarak burjuvazinin gericileşmesi Kürt burjuvazisi için de geçerlidir. Kürt burjuvazisi emperyalizm ve feodalizmle uzlaşmakta, bu yüzden de sürekli anti-feodal mücadeleden yan çizmektedir. Dolayısıyla da yoksul köylülük, ancak proletarya önderliğinde feodal baskı ve sömürüden kurtulabilir. Bu demokrasi mücadelesi, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının gerçekleşmesinin de temelini oluşturur. Kürt halkı, feodal baskı ve sömürüyü tasfiye ettiği ölçüde ulusal haklarını da elde edebilir. Bunun için UKKTH, toprak devrimine tabidir. İç gericiliğe karşı mücadele edilmeden sömürgeciliğe karşı mücadele edilemez.

TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK TALEBİNİN GERÇEKLEŞMESİNİN TEK YOLU

Topraksız ve az topraklı, bağımlı ve yarı-bağımlı köylülüğün, toprak ve özgürlük talebinin gerçekleşmesinin tek yolu, köylü komitelerinin eliyle tüm büyük topraklara toprak devriminin sonucunda el konulması ve toprakların köylüye dağıtılmasından geçmektedir.

Bunun için proletarya, yoksul köylülüğü komünist partisinin emirkumandası altında örgütlemek zorundadır. Bu önemli gücü yanına alıp, Ulusal Demokratik Halk Devrimi aşamasını tamamlamadıkça sosyalist devrime doğru yürüyemeyeceği açıktır. Bugün ülkemizde köylülüğü tutarlı burjuva anlamında dahi feodalizme karşı mücadeleye sevkedecek küçük-burjuva demokrat hareket yoktur. Bundan dolayı, bu görev, proletaryanın Devrimci Komünist Partisine kalmaktadır. Köylülük proletaryanın önderliğinde ancak feodal toprak ağalığını tasfiye edip toprak ve özgürlüğe kavuşabilir.

Yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük için mücadelesinin örgütleri yaratılmalıdır. Bunlar Köylü birlikleridir. Köylülük, Köylü Birliklerinde örgütlenmeli ve bütün büyük topraklara köylü komiteleri kanalıyla el koymalı ve dağıtımını gerçekleştirmelidir.

Bütün büyük topraklar karşılıksız olarak köylü komiteleri eliyle yoksul köylülüğe dağıtılmalıdır!

Kahrolsun faşist-feodal diktatörlük!

Kahrolsun toprak ağalığı düzeni!

Kırıkhan'da

Bütün tarım işçileri kapitalizmin ve feodalizmin ağır baskı ve sömürüsü altındadır. Kurtuluş günleri yakındır.

Tarım işçilerinin direnişi

Hatay'ın Kırıkhan ilçesinde ağaların topraklarında Urfa ve diğer yerlerden gelen tarım işçileri ücretlerinin yükseltilmesi ve birikmiş paralarının ödenmesi için geçtiğimiz ayın sonlarında direnişe geçtiler ve Kaymakamlığa kadar yürüyerek sorunlarını dile getirdiler. Bu mücadele sonunda belirli haklarını, elde ettiler.

ÇALIŞMA KOŞULLARI

Kırıkhan'da ağaların elindeki geniş topraklar üzerinde Urfa'dan ve başka yerlerden gelen tarım işçileri çok kötü koşullar altında çalışmaktadır. Yerli ve yabancı tarım işçileri çok düşük bir ücretle çalışmaktadır. Ücretlerin ödenmesi dahi ağaların ve dayıbaşlarının insafına kalmıştır.

Tarım işçileri sabahın köründen akşamın alaca karanlığına kadar kızgın güneşin altında çalışmakta, salgın hastalıklar tarım işçilerini ve onların çocuklarını alıp götürmekte ama buna rağmen tarım işçileri çok düşük bir ücretle çalıştırılmaktadır. Üstelik hiçbir sosyal güvenceye sahip değillerdir.

DİRENİŞ

Toprak ağaları ve dayıbaşları sadece tarım işçilerini iliğine kadar soymakla ve sömürmekle kalmamaktadır. Onlar, aynı zamanda işçilerin birikmiş paralarını dahi ödememek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu politikalarının bir sonucu olarak da işçilerin birikmiş iki aylık paralarını ödememişlerdir. Bunun üzerine tarım işçileri hem birikmiş paralarının ödenmesi ve hem de ücretlerinin yükseltilmesi için haziran ayının sonlarında, direnişe geçtiler. 100 tarım işçisi proleter devrimcilerin önderliğinde 'Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız' ve 'Herkese İş Köylüye Toprak Halka Hürriyet' pankartları altında toplanarak Kırıkhan Kaymakamlığına kadar bir yürüyüş düzenlediler. Kendi aralarında bir komite oluşturarak kaymakama taleplerini bildirdiler. Fakat kaymakam komitenin isteklerini ve komite ile görüşmeyi reddetti. İşçilerin kararlı direnişi karşısında Kaymakam polis çağırdı ve işçileri sindirmeyi planladı. Polis işçilerin üzerine azgınca saldırdı. Yaşlı kadınları ve kızları yerlerde sürükledi. 5 kişiyi gözaltına aldı ve işkence yaptılar.

Fakat polisin baskısı, işçileri yıldıramadı. Tarım işçileri mücadeleyi sürdürmeye kararlıdır.

İşçilerin bu direnişi sonunda toprak ağaları işçilerin birikmiş ücretlerini aylık 120 TL. üzerinden ödemek zorunda kaldılar.

Soda işçileri ile dayanışma

●ANKARALI YURTSEVER DEVRİMCİ MİMAR VE MÜHENDİSLER GÖLBAŞI'NDA SODA İŞÇİLERİNİ ZİYARET ETMİŞLER VE DAYANIŞMALARINI İFADE ETMİŞLERDİR.

Ankaralı Yurtsever Devrimci Mimar ve Mühendisler (YDMM) 5 ve 8 Temmuz günleri, direnişteki, Soda işçileri ile dayanışma içinde olduklarını göstermek ve işçilerle sorunları ve çözümleri üzerine tartışmalar yapmak amacıyla Gölbaşına gitmişlerdir.

İlk gün Petkim-İş Sendikasının devrimciler ile işçilerin birlik ve dayanışmasını engelleme çabasının ürünü olan "izin belgesi" uygulaması ile karşılaşan Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarlar, bu uygulamanın savunulduğu gibi "işçilerin arasına faşist ve polis gibi unsurların sızmasını engelleme"sinin mümkün olmadığını, esasta bunun işçi sınıfının mücadele gücüne inanmamak ve devrimciler ile işçilerin dayanışmasını ve işçi sınıfının birliğini engellemek olduğunu vurgulamışlardır.

Bu gerçek de, daha sonra Sendikaya gidilerek izin belgesi talep edildiğinde Sendika tarafından "Maocular, goşistler falan da geliyor, onun için bu uygulamaya gerek duyuyoruz" şeklindeki açık gerekçeleri ile de açığa çıkmıştır.

Belgenin temini sırasında geçen 3-3.5 saatlik sürede grev yeri dışında bekleyen Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarları işçiler yalnız bırakmamışlardır. Sosyal-faşistler Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarların işçilerle çeşitli konularda yaptığı tartışma ve sohbetleri birtakım demagojilerle saptırmaya ve engellemeye çalışmışlardır. Ancak, Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarlar sendika ağalarının ve sosyal-faşistlerin bütün engellemelerine rağmen yine de sendika ağalarının, işçi sınıfının birliği önünde yıkılması gereken bir engel olduğunu, Soda işçisinin bu direnişinin hiçbir zaman işçi sınıfının mücadelesinden soyutlanamayacağını ve gelinen bu noktada Soda işçilerinin kararlı mücadelelerinin, sendika ağası Mustafa Karadayı'nın dediği gibi "üretimden yanayız, gerekli koşullar sağlanırsa toplusözleşme görüşmeleri sonuçlanmadan bile greve son verebiliriz..." şeklindeki çözümü üç-beş "ilerici" parlamenterin kuyruğuna takan ve hakim sınıfların icazetiyle soruna çözüm arayan reformist revizyonist kaypaklıklar yerine; ancak, işçi sınıfının çelikten birliği ile sağlanacağını ve bunun önündeki her türlü engelin işçi sınıfının bu birliği ile yıkılacağını vurgulamışlardır. Bu arada devrimci bir ozanın saz ile söylediği türkü ve marşlar coşku ile dinlenmiştir.

Yurtsever Devrimci Mimar ve Mühendisler 8 Temmuzda Soda işçileri ile çeşitli sorunlar üzerinde konuşmuşlar ve birçok konuda ortak anlayışlara varmışlardır.

İZMİR'DE

Çakırtepe gecekondu halkı polisin saldırısını püskürttü

Çakırtepe, Eski İzmir-Cennetçeşme yolu üzerinde bir gecekondu semtidir. Semt herhangi bir belediyeye bağlı değildir ve üç yüz hanelik semtin suyu ve yolu yoktur.

Çakırtepe'de oturan emekçiler yıllardan beri gece-gündüz çalışarak, dağlık araziyi işleyerek buralara gecekondu yapmıştır ve bu gecekondularda, barınmaktadır. Ahmet adlı bir halk düşmanı ise bir emlakçı ile anlaşarak gecekondu bölgesinin kendisine ait olduğunu iddia etmektedir. Polis ve jandarma ile anlaşarak gecekonduları yıktırmaya çalışmaktadır.

Fakat Çakırtepe emekçileri gecekondularını yıktırmamaya, halk düşmanlarına karşı direnmeye kararlı olduklarını çeşitli kereler ispat etmişlerdir ve her zaman da ispat etmeye hazırdırlar.

Geçtiğimiz haziran ayı sonlarında yaşanan olaylar ve emekçi halkın direnişi bu söylediklerimizin en önemli kanıtıdır.

Haziran ayının sonlarında Ahmet denilen halk düşmanı ve polis, Çakırtepe gecekondularını yıkmaya geldiler. Fakat bu halk düşmanları sert bir kayaya çarptılar. Gecekondu halkı kadını-erkeği, çoluğu-çocuğu ile halk düşmanlarını taşlarla, sopalarla kovaladı. Bunun üzerine polis, mahalleden bir kişiyi gözaltına aldı. Halk toplanarak Eski İzmir Karakoluna yürüdü. Polis gözaltına aldığı bir emekçiyi serbest bırakmak zorunda kaldı.

Daha sonra halk kendi sorunlarını konuşmak üzere bir toplantı düzenledi. Fakat toplantı polis, tarafından basıldı. Polis toplantı halindeki emekçilere ateş etti. Ama halkın direnişi ve karşı koyması karşısında polis geri çekilmek zorunda kaldı. Daha sonra da 600-700 kişi yasa dışı bir gösteri düzenleyerek polisin tutumunu ve baskı ve saldırıları protesto etti.

Bu mücadele sonunda İzmir ve Yeşilyurt Belediyeleri gecekondu halkına tankerle su vermek zorunda kaldılar.

Çakırtepe gecekondu halkı, bütün bu mücadeleleri kendi içinde örgütlenerek, temsilciler, halk temsilcileri seçerek yürüttü.

İzmir YDGD-Emekçi Gençlik Bürosu bu mücadele içinde ve gecekondu halkının örgütlenmesi faaliyetinde aktif olarak yer aldı.

Çakırtepe halk temsilcilerinin açıklaması

8 Temmuz 1979 tarihli "Devrimci Halkın Yolu"nun 75. sayısında "Eski İzmir-Çakırtepe Gecekondu Halkı Jandarma ve Polise Karşı Direnerek Evlerini Yıktırmadı" başlıklı bir yazı yayınlandı. Biz Çakırtepe gecekondu halk temsilcileri DHY'nin semtimizle ilgili yazısında gerçeği yansıtmayan tespitler gördük. DHY'nin bu yalan ve tahrifatlarını halkımıza açıklamayı bir görev biliyoruz.

Çakırtepe gecekondu halkı olarak dağıttımız bildiride geçen "Avukat yoluyla hakkımızı arayalım" cümlesinin geçtiği paragraf şöyledir:

"Avukat yoluyla hakkımızı arayalım. Ama yalnız avukata bel bağlamayalım. Unutmayalım ki; aynı mahkemeler gecekondularımız için yıkım kararı vermiş, mahkemelerden bugüne kadar fakir, fukara için bir karar çıkmamıştır. Birlik olup çalışırsak hakkımızı alabiliriz..."

Bildiride avukatı umut olarak görmenin yanlışlığı anlatılmaktadır. DHY dürüst olmalı ve gerçekleri başka bir gruba (HK) çamur atmak için çarpıtmamalıdır.

İkinci olarak; toplantılardan biri için DHY şöyle yazıyor:

"HK taraftarları konuşamadı eleştirilerle cesaretleri kırıldı" DHY yalan söylüyor. Ayrıca o toplantıda yaptıklarının doğru olduğunu söylüyor. Toplantıyı komiteden bir arkadaş yönetiyordu. İzmir'den gelen bir grupla DHY taraftarlarından biri; kimseye sormadan, darbeci bir şekilde "toplantıyı ben yöneteceğim" diye ortaya atıldı. Komite olarak müdahale etmemize rağmen dinlemediler. Mücadelenin başından beri bizimle beraber olan İzmir YDGD'lilere söz vermemek için bu yolda ısrar ettiler. DHY demokrasi için mücadele ettiğini söylüyor. Ama gecekondu halkının toplantısında demokrasiyi çiğneyerek hareket edenler (ben yönetiyorum diye ortaya atılma) demokrasi için mücadele edebilirler mi?

Biz gecekondu temsilcileri olarak DHY'nin böyle bir tavır göstermesini yanlış buluyor ve protesto ediyoruz. Biz gecekondularımızı yıktırmamak için gece-gündüz çalışırken, mücadelemiz üzerinde DHY gibi çıkar peşinde olanlara izin vermeyiz. Kendisine devrimciyim diyenler yalan söylememelidir. Bu halka karşı suç sayılır. İzmir YDGD'li arkadaşlar baştan beri bize yol gösterdiler, yardımcı oldular, nasıl mücadele edilmesi gerektiğini öğrettiler. YDGF'li arkadaşlar işi reklam için yapmadılar.

Mücadelemiz bundan sonra da sürecektir. Hiç kimse yalan ve tahrifatlarla mücadelemizi karalayamayacaktır.

ÇAKIRTEPE
Gecekondu Halk Temsilcilerinden
bir grup

ÇOCUK YILINDA

Kimsesiz çocuklar yurtlardan atılıyor

Onlarca kimsesiz çocuk yurlardan atıldı. Suçları yaşam koşullarının düzeltilmesini talep etmek.

Ankara Koruma Birliğine bağlı Yetiştirme Yurtlarında kalan kimsesiz çocukların, yurtlardaki insanlık dışı yaşam koşullarına karşı verdikleri mücadele karşısında hakim sınıflar kimsesiz çocuklar üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmaktadırlar. Son üç ayda onlarca çocuk karakola çekilip dayaktan geçirilmiş hatta 10 yaşındaki bir kimsesiz çocuğa elektrik işkencesi yapılmıştır. Halen de 7 çocuk gerekçesiz olarak tutuklu bulunmaktadır. Son olarak da Etimesgut Yurdundan önce 12, ardından 8 kimsesiz çocuk gerici yurt idarecilerinin ve Ankara Koruma Birliğinin işbirliğiyle yurttan atılmıştır. Arkadaşlarının yurttan atılmalarını ve baskıları protesto etmek için kimsesiz çocuklar 200 imza toplayarak basına açıklama yapmışlardır. Ayrıca kimsesiz çocuklar toplu halde Ankara Koruma Birliğine giderek yirmi arkadaşlarının yurttan atılma kararının durdurulmasını istemişlerdir. Kimsesiz çocukların kararlı tavırları karşısında Koruma Birliği encümen azaları sahtekarca sorunun "boyutlarını bilmediklerini mutlaka bir yanlışlık olduğunu" ifade etmişlerdir. Bu arada karar organları olmalarına rağmen tüm uygulamaları idarecilere yükleyerek işin içinden sıyrılmaya ve hedef şaşırtmaya çalışmışlardır, kimsesiz çocuklarla beraber oldukları izlenimini vermeye çalışırlar - ken de kötüleşen yaşam koşullarına ilişkin sorunların ancak tek bakanlığa bağlanınca çözüleceği yolunda sahte umutlarla kimsesiz çocukları uyutmayı denemişlerdir.

Ancak tüm bu reformist ikiyüzlü tavırlar karşısında kimsesiz çocuklar kararlı bir biçimde Koruma Birliğinin yalancılığını yüzlerine haykırarak bu uygulamalar durdurulmadığı takdirde aktif bir biçimde mücadeleyi sürdüreceklerini söylediler. Bir kimsesiz çocuk "sizinle beraberim ama buraya politikayı sokmayın" diyen azaya "biz sınıf mücadelesi veriyoruz" bir başka çocuk da "atılma kararı uygulanırsa tüm yetiştirme yurtlarını karşınızda bulacaksınız, yirmi arkadaşımızı atarak mücadelemizi durduramazsınız" şeklinde cevap verdi.

Kimsesiz çocukların yapılan görüşmede sahte vaatlere kanmayarak bir adım bile geri çekilmemeleri sonucunda, Ankara Koruma Birliği atılma kararlarını incelemeye başladı.

Aydınlık-TİKP çetesinin katlettiği

Tarihte bu hafta

OKTAY VE FAYSAL YOLDAŞLAR MÜCADELEMİZDE YAŞIYORLAR

İki genç komünistin, iki devrimcinin, Oktay Çiğdemal ve Faysal Kelleci'nin Adana'da Aydınlık-TİKP sosyal-faşistleri tarafından katledilmesinin üzerinden tam bir yıl geçti.

Oktay ve Faysal yoldaşlar geçtiğimiz 1978 yılının 30 Temmuzunda başlarını Namık Kemal Koç ve Bülent Aloğlu adlı katillerin çektiği Aydınlık-TİKP'li bir grup cani tarafından bıçak ve satırlarla kahpece katledilmişti.

Katledilmelerinin birinci yıldönümünde Oktay ve Faysal yoldaşlar Türkiye halkının mücadelesinde yaşıyor ve bütün devrimci ve yurtseverler devrim şehitlerinin önünde saygı ve sevgi ile eğiliyor. Oktay ve Faysal yoldaşları ve bütün devrim şehitlerini saygı ile bir kez daha anıyoruz.

PROTESTOLAR

Aydınlık-TİKP çetesinin cinayeti gizleme ve proleter devrimcilere çamur atması çabasına rağmen, Oktay ve Faysal yoldaşların katledilmesi bütün ülke çapında duyuldu ve bu revizyonist katiller çetesi bütün ülke çapında devrimciler ve emekçiler tarafından protesto edildi.

Adana'da çeşitli toplantılar yapıldı. Proleter devrimciler acılarını kine dönüştürerek yoldaşlar için güçlü bir cenaze töreni düzenlediler. Oktay ve Faysal yoldaşların cenaze törenine çoğunluğunu kadın ve yaşlıların oluşturduğu ve sayıları 5000'i bulan devrimciler ve emekçiler katıldı. 32 demokratik kitle örgütü yaptıkları açıklamada bu cinayeti ve Aydınlık-TİKP çetesinin diğer karşı-devrimci faaliyetlerini, mahkum ettiler.

Devrimci Yol dağıttığı bir bildiri ile Aydınlık-TİKP çetesinin bu cinayetini lanetledi.

TİKP sosyal-faşist çetesinin Adana'da giriştiği bu cinayet sadece ulusal planda değil, aynı zamanda uluslararası planda da büyük bir tepki gördü. Dünyanın çeşitli komünist hareketleri ve ilericileri katliamı protesto ettiler.

Proleteryanın devrimci hareket ve onun önderliği altında faaliyet gösteren gençliğin merkezi örgütü YDGF Aydınlık-TİKP revizyonistlerini her yerde teşhir etti. Onların karşı-devrimci yüzü her yerde deşifre oldu. Karanlık suratlarını gizlemek için taktıkları 'sol' maske tamamen yırtılıp atıldı.

... VE BU ÇETENİN DİĞER CİNAYETLERİ

Aydınlık-TİKP sosyal-faşist çetesinin cinayetleri, Oktay ve Faysal yoldaşların katledilmesi ile bitmedi. Onlar tıpkı MHP'li faşistler ve Apocu provakatörler gibi devrimcileri, yurtsever ve ilericileri katletmeye devam ettiler. Adana cinayetinden sonra Dersim'de Yusuf Dal yoldaşımız ve Turgut İpçioğlu adlı bir Dev-Sol taraftarı da bu sosyal-faşist çete tarafından katledildi. Gani Bozarslan'ında bu katiller tarafından öldürüldüğü basası tarafından açıklanmıştır.

BUGÜN

Bugün Aydınlık-TİKP denen bu sosyal-faşist çete işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini bastırmak, düzeni savunmak için ve egemen sınıfların buhrandan çıkış yolu bulmaları için AP ve MHP gibi faşist partiler ile ve TKP gibi sosyal-faşistler le yarışıyor. Bunun için işçileri devrimcileri ihbar etmekten, sıkıyönetimi desteklemeye, buradan halka saldırmaya kadar bütün karşı-devrimci faaliyetlerini sürdürüyorlar.

Katledilmelerinin birinci yılında Oktay ve Faysal yoldaşları anarken HALKIN KURTULUŞU, bütün faşist ve sosyal-faşist çetelerle birlikte Aydınlık-TİKP sosyal-faşist çetesinin de tamamen tecrit ve teşhir edilmesi önemli görevini bir kez daha vurgular.

YDGF'nin açıklaması

"Bundan bir yıl önce Aydınlık-TİKP çetesi iki üyemizi Adana gençliğinin fedakar, kararlı ve yiğit iki önderini, Oktay Çiğdemal ve Faysal Kelleci arkadaşlarımızı katletmişti. Bu revizyonist çete her zaman gençliğin mücadelesinin önüne dikilmiş ve ona saldırmıştır. Bu yüzden onlar hiçbir zaman gençlikten yüz bulamamışlar ve adları her zaman lanetle anılmıştır. Faşist diktatörlüğün hiçbir saldırısı ve gücü olduğu gibi, onun taze gücü TİKP-Aydınlık çetesinin bu cinayeti de Adana gençliğinin mücadelesini durduramamıştır. Gençliğin mücadelesi Adana'da bugün daha da yüksektir.

Yoldaşlarımızın katledilişinin birinci yılında bu katliamı bir kez daha lanetliyor ve yoldaşlarımızın örnek mücadelesini yaşatacağımızı tekrarlıyoruz."

Emekçi kadınlar her yerde örgütleniyor ve mücadeleye katılıyorlar.

SUNGURLU'DA

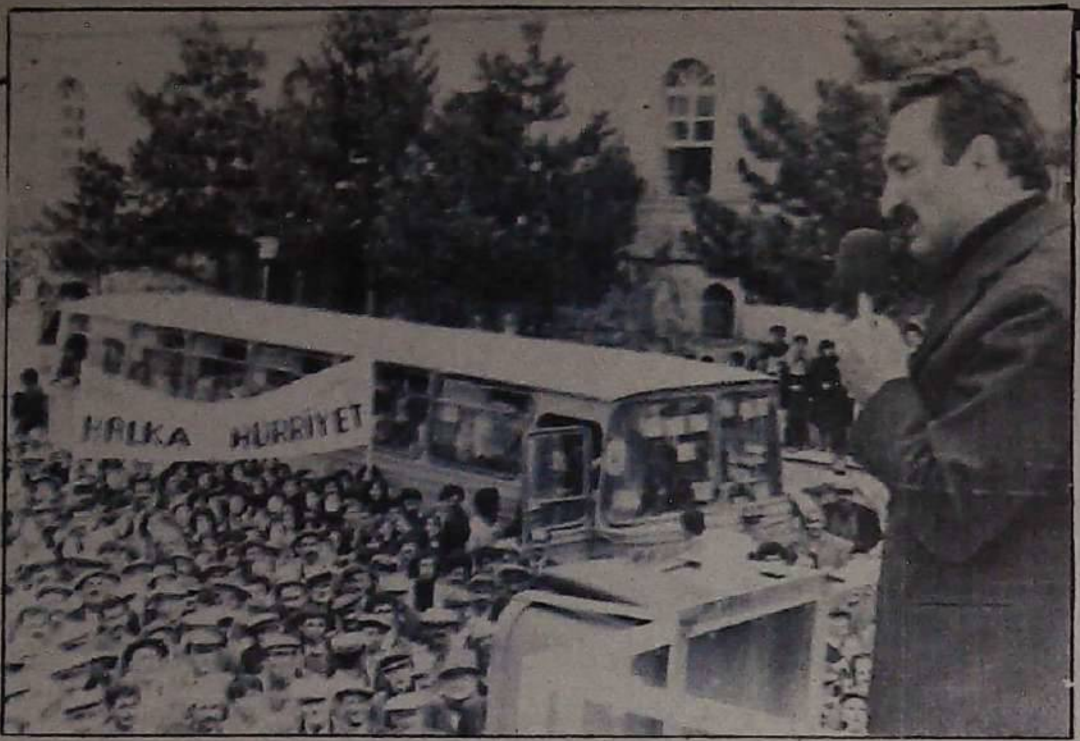
YURTSEVER DEVRİMCİ KADINLAR DERNEĞİ KURULDU

Geçtiğimiz haftalar içinde, belli bir hazırlık döneminden sonra Sungurlu'da Yurtsever Devrimci Kadınlar Derneği kuruldu.

Bunun için belli bir dönemden beri Sungurlu'nun mahallelerinde emekçi kadınlarla birlikte mahalle toplantıları yapıldı ve emekçi kadınların bir örgüt çatısı altında birleşmesi için hazırlıklar ilerletildi. Sungurlu emekçi kadınları aynı zamanda 1 Mayıs'ın Sungurlu'da militanca kutlanmasında aktif olarak yer aldılar.

Sonunda Sungurlu Yurtsever Devrimci Kadınlar Derneği 11 Temmuzda açıldı. Açılış günü 100'ün üzerinde emekçi kadın dernekte buluştu. Derneğin açılışında devrimci marşlar ve türküler söylendi. Sungurlu'da emekçi kadınların örgütlenmesinin devrimci ve anti-faşist mücadeleyi ilerleteceği üzerinde duruldu ve emekçi kadınlara örgütte birleşme çağrısı yapıldı.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş - Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR - Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR - Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 180 TL. Yıllık 360 TL, Yurt dışı iki katıdır. Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR Baskı tarihi: Baskı Tarihi 28 Haziran 1979

Seçim meydanlarında da halkın taleplerini istismar eden Ecevit'in bugün gerçek yüzü ortaya çıkmış bulunuyor.

CHP demagojiyle kimi aldatacak?

- FAŞİST ODAKLARIN DAĞITILMASI TALEBİ BURJUVA DEVLETE KARŞI MÜCADELEDEN KOPARTILAMAZ.
- REVİZYONİSTLER CHP REFORMİZMİYLE KOL KOLA

Seçim dönemine yaklaşılırken, CHP reformistleri ve onların başı Ecevit, sözde ekonomik kurtuluş adına benzeri örneklerini Demirel, Erbakan gibilerinin yapmış oldukları gibi seçim bölgelerinde temel atma törenlerini yaygınlaştırmaya başladılar. Bunlarla, bunalımın yükleri durmadan sırtına binen, yeni zamlar, hayatın durmadan pahalılanması, işsizlik, kuyruklar vb. karşısında her geçen gün biraz daha sefâletin kucağına itilen kitlelerin gözünü boyayabileceklerini, işçilere ve köylülere vaat ettikleriyle yaptıkları arasındaki çelişmenin üstünü örtebileceklerini düşünüyorlar. "Düzene muhalefet" "sermayeye karşı olma", "Ulusal ekonominin temellerini atma", "bunalımları aşma" gibi demagojik sloganlarla ekonomik alanda halkçı edebiyatı yaparak tekelci kapitalizmi savunup yerli ve yabancı tekellerin halkı soymasına aracılık ettiklerini doğrudan onların politikalarını izlediklerini ve tekellere, toprak ağalarına, emperyalistlere karşı en küçük bir tedbir almadıklarını, alamayacaklarını unutturmak istiyorlar.

Düzene muhalif olan, bu düzeni yıkmaya çalışır. Hani CHP'nin emperyalist, komprador ve feodal sömürü ilişkilerine karşı tek bir mücadele örneği? Emperyalist ve uzantısı yerli tekellere el konmadan, toprak ağalığına son vermeden, bu yönde mücadeleye girişmeden düzene karşı olunabilir mi? Ulusal ekonomi ile tekelci kapitalizm çelişir, onun gelişmesini engelleyen feodalizmi de besleyip yaşatan tekelci kapitalizmdir. Ama Ecevit, ulusal ekonomiyi tekelci kapitalizm çerçevesinde inşa etme yutturmacasıyla kimi aldatacak? Reformist CHP, bunalımın yükünü tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının sırtına yıkmaya mı çalıştı, onların kârlarını kısıtlamaya mı yöneldi de sermayeye karşı pozlar takınıyor, bunalımları aşacağını propaganda ediyor? Hayır, onun hükümeti yalnızca tekelci sermayenin, toprak ağalarının çıkarlarını gerçekleştirmeye çalıştı. Ekmek, vb. zaruri tüketim maddelerinin fiyatlarını durmadan artırarak, işçilerin grevlerini "milli güvenlik" "kamu sağlığı" vb. gerekçelerle erteleyerek, "Toplumsal Anlaş-

Devamı sayfa 6'da

SEÇİMLER, SIKIYÖNETİM VE TİP'İN PARLAMENTOCULUĞU

TİP Merkez Yönetim Kurulu, geçtiğimiz hafta içinde "Seçimlere Sıkıyönetimsiz Gidilmelidir" başlığıyla açıklanan bir bildiri yayınladı.

Bildiride diğer şeylerin yanı sıra belirleyici olan parlamentocu bakış açısı dikkati çekiyor.

"Milletvekilleri"nin, yolsuzlukları, rüşvetçiliği, kaçakçılığı vb. nedenlerle burjuva partilerinin prestij yitirdiklerini söyleyen bildiri, onların, özellikle CHP'nin, esastı halka karşı politikaları nedeniyle, güç kaybettikleri gerçeğini bulandırmaya çalışıyor. Esas yaptığı ise devleti ve faşist-feodal parlamentoyu savunmak, bunlar ve seçimler hakkında hayal yaymaktır. CHP'yi "mahkemelerde... mahkum olmuş MHP'yi temize çıkarmak"la eleştiren, dolayısıyla MHP'den ibaret gördüğü faşizme karşı devlete ve onun mahkemeleri gibi kurumlarına dayanan bir "mücadele" öngören TİP, parlamento ve seçimlerin gerici niteliğini de ağzına bile almıyor. Ona göre kötü olan bazı burjuva partileri ve onların gerici "milletvekilleridir" ama parlamento değildir. TİP'li revizyonistler, halkı aldatma amacıyla nutuklar atılan, yalnızca bununla da kalmayan, kitlelerin siyasi bakımdan da katılıp etkilemeleri engellenen faşist diktatörlüğün, merkezi parlamentoyu savunarak, burada bir yer kapmayı kuruyorlar.

Parlamento ve seçimler bu revizyonistlere göre bir güç merkezidir; ve onlara göre önemli olan sınıf dayanakları ile burjuva devlet ve onun ordu, polis vb. gibi başlıca kurumları değil, parlamentodur! Faşizme karşı "mücadele" devlete dayanarak parlamenter platformda verilmelidir ve seçimler, bu "mücadele"nin önemli bir adımıdır!

Onlar "faşist terörün, seçim ortamına girildiği, şu günlerde yeniden ve örgütlü bir biçimde tırmandırılması, seçimlere sıkıyönetim altında, bir kan ve terör ortamında girilmesini amaçlamaktadır" diyerek faşist terörün hedefini basit bir seçim başarısı olarak göstermeye çalışıyorlar. Sıkıyönetime niçin ihtiyaç duyu-

Behice Boran: Burjuva parlamentoculuğunun şampiyonu.

luyor, faşist terör niçin artıyor? Kitlelerin yükselen mücadelesini, kabarmakta olan grev dalgasını genel olarak düzene karşı hoşnutsuzluğu bastırmak için değil mi? TİP'li revizyonistler faşist diktatörlüğün, hakim sınıfların başlıca dayanağı parlamento ve seçimler imiş gibi tahlillerle, iktidarın parlamento ve seçimler yoluyla el değiştirmesinin mümkün olduğu hayalini yayıyorlar. Sanki sıkıyönetim altında olmasa seçimler kurtuluş yolu olacaktır, işler parlamentoda halledilecektir! Şöyle diyor bildiri: "Sorunun çözümü (sözde faşizmin ezilmesi-HK), faşist güçlerin üzerine kararlı bir biçimde gitmekten ve işçi-emekçi kitlelerin örgütlü birleşik gücüne dayanmaktan geçmektedir. Bunun <u>ilk adımı</u> (abç) seçimlere sıkıyönetimsiz bir ortamda gidilmesini sağlamak..."

Seçimler, demokrasi mücadelesinde ne ilk adımdır, ne de bir adım. Parlamentodan bir kürsü olarak yararlanabilirsen yararlanırsın, hepsi bu kadar.

"Kitlelerin örgütlü birleşik gücüne dayanmak" ile seçimlerin anti-faşist mücadelede bir adım olduğu düşüncesi, kitlelerin parlamenter avanaklığa ve faşist-feodal demagoji kurumuna yöneltilip peşkeş çekilmesi, sahte sıkıyönetimli-sıkıyönetimsiz seçim alternatifleri yaratılması birbirini inkar eder. "Faşist güçlerin üzerine kararlı bir biçimde gitme"nin yolu, parlamento ve seçimler yolu değildir. Devrim yoludur. Tüm kurumlarıyla burjuva devlete ve sınıf dayanaklarına karşı mücadele ve kitleleri bürokratik militarist aygıtı parçalamaya yöneltme, tek kurtuluş yoludur. Faşist-feodal parlamento da demokrasi mücadelesinin hedefleri arasındadır.

Burjuva devleti savunurken

Kurtuluş, revizyonistlerin izinden yürüyor

Kurtuluş'un yönlendirdiği Karadeniz Dev-Genç, Trabzon Halk-Der gibi kuruluşlar geçtiğimiz ay yayınladıkları bir bildiriyle jandarma ve polisi açıkça savunan bir tutum aldılar. Trabzon'da yapılan bir mitinge yöneltilen faşist saldırı, bu bildiride, Kurtuluş'un modern revizyonistlerden öğrenerek geliştirdiği anlayışlara uygun olarak gerçeklere karşın, ÜGD ve Pol-Birli polislerin devletten ve diğer faşist odaklardan soyutlanmış eylemlerinden biri olarak değerlendiriliyor. Öyle ki bildiri, "jandarma bu tertibe ortak edilmiştir", "Pol-Bir'li faşist polisler... polis müessesesine tarihte silinmeyecek bir leke sürmüşlerdir" şeklinde faşizmin esas destekçisi burjuva devletin kurumlarını temize çıkarmaya, faşist saldırıların dışında tutmaya özel önem veriyor.

Bu anlayışla, Kurtuluş'un yönlendirdiği örgütler ve onları bizzat siyasetiyle bu yola sevk eden Kurtuluş, nasıl anti-faşist mücadeleye katılabilir? Onun anti-faşist eylem birliklerine karşı baltalayıcı tutumunun, burjuva devleti savunan bu tür anlayışlarıyla doğrudan bağlantısının olduğu son derece açık değil midir?

Açıktır ki Kurtuluş bunları "demokrasi" yaygarası yaparak yalnızca MHP'ye karşı ve burjuva devlete dayanan bir sözde "anti-faşist mücadele" hayali yayan revizyonistlerden öğreniyor.

CHP destekçiliğinden bir türlü vazgeçmeyen, önceki sayımızda üzerinde durduğumuz gibi parlamentoyu merkezine alan tahliller yapan Kurtuluş'un, faşizmi, burjuva devletin bütünüyle dışında arayan anlayışıyla, seçimlerde de "T'K'P, TİP, vb. revizyonistlerinin dümen suyuna girmesi ihtimali vardır. Bütün Kurtuluşçular kendilerini iyice bir gözden geçirmelidirler. Lekeli polisin lekesini silmeye çalışan, jandarmanın anti-faşistliği üzerine düş kuranların, bunları mahkum etmedikçe, mevcut düzeni ve devleti yaşatmaya çalışan bir rol oynamaları kaçınılmaz olacaktır. "Kurtuluşa Kadar Savaş" da komprador-feodal düzen ve burjuva devlet sınırları içinde kalan bir "savaş" olarak kalmaya mahkum olacaktır. Kuşkusuz böyle bir temelde devrimcilerin birliği de sağlanamayacak, birlik, bu anlayışları terk etmedikçe Kurtuluş'un dışında sağlanabilecektir.

Soruyoruz: Aynı olayla ilgili yayınladıkları ortak bildiride "Bu olaylar polisin gerçek yüzünü ve sivil faşist güçlerle resmi faşist güçlerin nasıl ortaklaşa halka saldırdıklarını açığa çıkarmaktadır" diyen Trabzon İşçi Köylü Gençlik Derneği (Dev-Yol yönlendiriyor) ve Trabzon YDGD ile polis ve jandarmayı temize çıkarmaya çalışan örneğin Kdz. Dev-Genç'in devrimci eylem birliğini sağlayamamaları, Kurtuluş'un revizyonizmden etkilenen gerici görüşlerinin bunu engellemesi doğal değil mi?

Yaklaşan yeni seçim aldatmacasında

Faşist, reformist, revizyonist hiçbir partiye oy yok!

- DÜZENE VE TÜM KURUMLARI VE SINIF DAYANAKLARIYLA BURJUVA DEVLETE KARŞI MÜCADELEYİ GELİŞTİRELİM.
- PARLAMENTER GÜLDÜRÜYÜ TEŞHİR EDELİM.

Yeni bir seçim dönemi yaklaşıyor. Cumhuriyet Senatosu denilen "seçkinlerin seçkinleri" aldatma organının bir kısmı "yenilenecek". Ölüm nedeniyle, boşalan beş "millet vekilliği" için de seçim yapılacak.

Ülkemizde belirli dönemler dışında, egemen sınıflar, parlamento güldürüsünden yararlanarak, ezilen halk kitlelerini uyutup aldatmaya çalıştılar. Bu oyun aracılığıyla ülkenin kaderini belirleyenin sömürülen, ezilen halk olduğu masalıyla kitleler avutulmak istenir. Sözde ülkemizde demokratik bir rejimin varlığı, kitlelerin siyasi hayata katıldıkları demagojik propagandası da bu temelde yürütülür, parlamento ve seçimler demokrasinin kanıtı olarak ileri sürülür.

Bugün de istisnasız bütün gericiler, faşistler, revizyonistler ve reformistler, bir yandan kendi aralarında çatışırlarken, bu halk düşmanı oyunun gönüllü aktörleri olarak ortak bir faaliyet de sürdürüyorlar. Faşist partiler parlamentoda çoğunluğu ele geçirmeleri halinde halkı kurtuluşa götürecekleri propagandasını yaparlarken, CHP reformistleri "halk iktidarı"nı gerçekleştirmekte olduklarından söz ediyorlar. T"K"P, TİKP, TİP gibi revizyonist partiler, aynı koroya katılarak mevcut düzen temelinde sözde kitlelerin çıkarlarının en iyi gerçekleşme yolları hakkında hayaller yayıyor, gerçekte var olmayan demokrasi lehine, onun korunup geliştirilmesi ve bunda seçimlerin sözde tayin edici rolü üzerine demagojik bir faaliyet yürütüyorlar. Bu karşı-devrimci faaliyetlerinde T"K"P, TİP vb. faşizme karşı reformizmi alternatif gösterir ve faşizmle parlamenter platformda, mevcut düzen ve devlet şartlarında hesaplaşılmasını öngörürken; TİKP revizyonistleri daha da ileri giderek açıkça faşistler ve reformistler arasında birliğin propagandasını yapıyorlar. Tüm revizyonistlere göre seçimler demokrasinin zaferine araçlık etmelidir ve herkes buna uygun davranmalıdır!

GENEL OLARAK BURJUVA PARLAMENTOLAR: HALKI ALDATMA ARAÇLARI

Parlamenter güldürünün özüyle reddedilmesi yerine, bu güldürü alternatifleri ile kitlelerin kafasının bulandırılmaya çalışılması, kuşkusuz, genel olarak burjuvazinin, onun aç kalma özgürlüğünden başka bir şey olmayan özgürlük sahtekarlığının, savunulmasıdır. İşçileri, köylüleri, küçük üreticileri yağmalayan ve ezen komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve baskısının, bunların aracılık ettikleri emperyalist sömürü ve tahakkümün savunulmasıdır. Çünkü, parlamento, en "demokratik" burjuva ülkelerinde bile, ekonomik ve siyasi iktidara, maddi zenginliklere ve devlete sahip olan, geniş halk yığınları üzerinde kendi diktatörlüklerini uygulayan sömürücü azınlığın, bir avuç mali sermayedarın temsilcilerinin özgürlük vb. palavralarla sömürülen çoğunluğu aldatmak amacıyla nutuklar attıkları bir sahtekarlık organından başka bir şey değildir. En "demokratik" burjuva ülkelerinde bile, kitleler sözde siyasi hayata katılır devlet işleriyle ilgilenirler, ama onlar sermaye egemenliği şartlarında, bu, tamamen göstermelik olmaktan ileri gidemez. Toplantı yapmaya elverişli yerler, salonlar, basın için gerekli kağıt, para vb. ancak bir avuç azınlığın denetimindedir. Bu şartlarda toplantı, basın, seçme-seçilme özgürlüğü vb. sadece bir sahtekarlıktır. Zaten devlet işleri, parlamentoda kararlaştırılıp yürütülmez, burada demagojik nutuklar atılırken işler perde arkasında, kulislerde, bürokratik ve militarist kurmayların bürolarında kararlaştırılır ve uygulamaya konulur. Bürokratik, militarist kurumlar ordu, polis, mahkemeler vb. bu halka yabancı ve halkı burjuvazinin egemenliği altında tutmaya yarayan şiddet aletleri, başlarında şefleri, sözde halk adına halkı ezerken, onların sermayenin köleleri olarak kalmalarını sağlamayla görevliyken; sözde siyasi hayata katılan büyük çoğunluğa, yalnızca, dört ya da daha çok bir süre için, kendilerinin parlamentoda egemen sınıfın hangi üyesinin, onun veya onun uşaklarının hangi partisinin sözde temsil edeceğini, yani kendilerinin kimler tarafından aldatılacaklarını seçmek düşer.

TBMM: FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN TAKINDIĞI MASKE

Bizim gibi faşist diktatörlük altındaki ülkelerde durum daha da farklıdır. Ülkemizde parlamento, burjuva demokratik bir kurum olarak da oluşmamıştır. Önceleri burjuva-feodal despotizmin maskesi olan ve böyle var olan TBMM, komprador kapitalizmin gelişmesi ve faşist-feodal diktatörlüğe geçişle birlikte faşist diktatörlüğün maskesi bir güldürü aracı olarak şekillenmiştir. Burjuva demokratik devrim sürecine bağlı ve onun bir sonucu olarak kurulup gelişmeyen parlamento, ülkemiz ezilen sınıflarının sadece sermayenin uysal köleliğine katlanmak için "ikna edilmeleri" fonksiyonuna sahip olmakla kalmaz. O, aynı zamanda, kitlelerin göstermelik olarak da siyasi hayata katılmalarını engelleyen onların yalnızca ekonomik değil yanı sıra siyasi bağımlılık ilişkileri içinde tutulmalarının şartlarını koruyup düzenleyen faşist diktatörlüğün yüzünün gizlenmesi fonksiyonuna da sahiptir. Böyle bir parlamento sahtekarlığın da sahtekarlığıdır.

Burjuva demokratik ülkelerde var olan göstermelik özgürlükler, yalnızca burjuvazi için bir anlam ifade etse de seçme-seçilme vb. özgürlükleri ülkemizde yoktur. Feodal ve kişisel bağımlılık ilişkileri köylüleri toprağa, ağaya ve tefeciye bağlarken, onların ne örgütlenme, ne toplanma ne de seçme-seçilme özgürlüklerinin varlığından söz edilebilir. Kürt ulusunun kaderini tayin hakkı ayaklar altına alınmışken, özgürlükler sözkonusu edilemez. Grev hakkı binbir yolla engellenebilir durumdayken, sendika ve dernekler kapatılırken işçilerin siyasi hayata katıldıklarından bahsedilemez. Faşist terör işçileri ve diğer şehir ve kır yoksullarını siyasi hayatın dışına itmektedir. Proletaryanın partisinin seçimlere katılamaması bir yana örgütlenmesinin yasaklanmış olduğu, fabrikaların, okulların askeri kışlalara döndürüldüğü, köy baskınları ve işkencelerin vb. doğal olduğu bir ülkede ne siyasi özgürlüklerin varlığından ne de burjuva demokratik bir kurum olarak parlamentodan söz edilebilir.

KİTLELERİ ALDATAN GERİCİ PARTİLERE OY YOK

Böyle bir parlamentonun savunulması, o zeminde alternatifler aranması kitlelerin bu tür uyutulmasına araçlık edilmesi, yalnızca burjuva uşaklığı değildir, faşist diktatörlüğün savunulmasıdır da. Çünkü görev, genel çerçevesi içinde ele alındığında, burjuva parlamentolarından yararlanma görevi olarak anlaşılamaz. Elbette kullanılabilecek böyle bir imkanı devrimci proletarya reddetmez. Ama görev, tüm kurumlarıyla, maskeleriyle birlikte faşist diktatörlüğün devrilmesidir; toprak devriminin ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkının gerçekleştirilmesi, tekelci sömürünün tasfiyesi ve bu temelde siyasi demokrasinin elde edilmesidir. Kim ki ülkemizde siyasi demokrasinin varlığı noktasından hareket ederek, parlamentoya karşı tutumunu yalnızca ve esas olarak ona katılıp katılmamayı tespit etmek olarak belirliyorsa, o, bağımsızlık ve demokrasi görevlerini, toprak devrimini, faşist diktatörlüğün devrilmesi gereğini reddediyor ve faşist diktatörlüğün aleti ve savunucusu olmaktan kurtulamıyor demektir.

T"K"P, TİP, TİKP gibi partiler seçimleri bir kurtuluş yolu olarak göstermede AP, CHP gibi partilerle yarışıyorlar. Onlara göre seçimler demokrasi mücadelesi doğrultusunda bir ileri adım olabilir! Özellikle CHP ve onu desteklemeyi ilke edinmiş T"K"P ve görünüşte seçimlere ayrı girme yanlısı olan TİP faşizme karşı "demokrasi"yi koruyup sağlamlaştırmanın yolunun parlamentodan ve mevcut düzen ve devlet içindeki, düzenlemelerden geçtiği hayalini yayıyorlar. Kurtuluş gibi gruplar da bunlardan etkilenerek ağızlarında benzer şeyler geveliyorlar. Oysa faşizme karşı, mücadele, en başta devlete ve onun emperyalist destekçileriyle komprador-feodal sınıf dayanaklarını ortadan kaldırma mücadelesidir. Ve faşizme maske görevi gören bu parlamento da bu müca-

Devamı sayfa 6'da

Sıkıyönetim altında seçimler: Sahtekarlığın daniskası

Yaklaşan seçimlerin sıkıyönetim şartlarında yapılacağı şimdiden görünüyor. Ecevit, arzusunun bu yönde olduğunu açıklayarak sıkıyönetimli seçimin propagandasını yapıp ortamı hazırlamaya çalışıyor. Daha geçenlerde Van Mitinginde atılan sıkıyönetime karşı sloganlara karşı çıkan Ecevit, onun "güleryüzlü" olduğunu ve Kürdistan'a ne kadar "huzur" getirdiğini anlattı. Faşist partilerin sıkıyönetim altında seçim yapılmasına bir itirazları yok, aksine sıkıyönetimin kitlelerin mücadelesini bastırmaya çalışması ve dikensiz gül bahçesinde oyun oynamaları, onların da çıkarlarına uygun. Sözde sıkıyönetime karşı çıkan modern revizyonistlerin, sıkıyönetimin "faşistlere karşı yönelmesi" ve CHP reformizminin bu yönde davranması şartıyla, buna ses çıkardıkları yok.

Ülkemizde parlamento ve seçimler zaten bir güldürü ve sahtekarlıktır. Parlamento, kitlelerin siyasi hayata katılmalarının değil, siyasi hayatın dışına itilmelerinin araçlarından biridir. Lafı edilen seçme- seçilme özgürlüğü, esas olarak yoktur. Sömürülen ve ezilen halk kitleleri, faşist, feodal ve kişisel bağımlılık ilişkileri altındadırlar. Devlet, ağa, tefeci onların ellerini kollarını bağlamakta, mevcut faşist-feodal ilişkiler kitlelerin kendi özgür iradeleriyle davranmalarını engellemektedir. Örgütlenme hakkı yalnızca 141 ve 142. maddelerle değil, bizzat bağımlılık ilişkilerinin varlığı dolayısıyla kullanılamaz durumdadır. Parlamento ve seçimler, burjuva demokratik bir nitelik taşımayan, komprador-feodal ekonomiye uygun faşist-feodal karakterli üstyapının kurumlarıdır.

Seçimlerin bir de sıkıyönetim altında yapılması, onu tam bir komediye çevirmekte, sahtekarlığın da sahtekarlığı ortaya çıkmaktadır.

Kitlelerin fiilen feodal ve kişisel bağımlılık alanı dışına kayan ve bu ilişkilere karşı yönelip onları zedeleyen mücadelesi, faşist zorbalıkla engellenmeye ve kitlelerin siyasi hayata katılmaları önlenmeye çalışılıyordu. Devletin resmi olarak yürüttüğü faşist terör, sivil faşist çetelerin terörüyle destekleniyordu. Bütün bunlar yetmeyince yeni bir paslı silah gündeme sokuldu. Halk mücadelesi sıkıyönetim sopasının da eklenmesiyle ezilmeye çalışılıyor. Halkın mücadelesi ve fiilen kendi iradeleri doğrultusunda kurmaya çalıştıkları örgütler, her türlü dernek kapatılmış ya da çalışamaz duruma sokulmuşken ezilen kitlelerin seçme seçilme hakkından nasıl söz edilecektir? Bu sahtekarlığın da ötesinde değil midir? Sıkıyönetim tek bir bildiri ile grevleri, gösterileri, protestoları, halkın her türlü örgütlenmesi ve mücadelesini yasaklar ve demir ve ateşle bunları uygularken ezilen kitleler siyasi hayata nasıl katılacak, seçimlerde kendi iradelerini nasıl yansıtacaklardır? En demokratik ülkelerde bile sömürülen kitleler gerçek iradeleri sermayeye bağımlılık (ekonomik bağımlılık) şartlarında yansıtamazlar. Bizde faşist-feodal zorbalık halk kitlelerini siyasetin de dışında tutarken, bu durumun bir de sıkıyönetim zulmüyle pekiştirilmesi; "demokrasi", "özgürlükler", "seçme-seçilme hakkı" hayalleriyle amansızca mücadele edilmesini gerektiriyor. Böyle hayaller yayanlar, seçimleri kurtuluş yolu, ya da anti-faşist mücadelede bir adım olarak görenler; burjuvazinin ve faşizmin yardakçılığına ek olarak sıkıyönetim ve onun paşalarının da yardakçılarıdır. T'K'P gibi, TİP, TSİP gibi TİKP gibi.